

40 70 1679

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 13786

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

Ở NAM - KỲ ĐĂNG
QUẢNG-CÁO DO NƠI

M. TẾ - XUYỀN
85, BORESSE, SAIGON

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ NHẤT — SỐ 7 — 5 MAI 1939

ĐỀ ĐÁP LẠI BÁO ĐỜI-NAY

Hải - nhi viện

Đã ba tuần, báo Đời Nay nhắc nhở chị em về việc lập H. N. V. Chị nào viết bài ấy đã có nhã ý gọi đến chúng tôi là cơ quan của bạn Đàn bà hãy lĩnh lấy trách nhiệm hô hào toàn-thể bạn gái nên đề ý đến việc gây dựng một cơ-quan xã-hội nhân đạo ấy !

Hải Nhi Viện không phải là một việc mới mẻ lạ lùng gì đối với chị em ở xứ mình, nếu chị em biết hiện chúng ta đã có những viện Dục Anh (Saigon) Tế sinh, Bảo Anh (Hanoi) cũng có một mục đích như Hải Nhi Viện, mà báo Đời Nay đang nhắc nhở đến.

Chúng tôi hãy nói qua một ít lịch-sử và mục-dịch của Hải Nhi Viện. Nó xuất hiện ra cùng một lúc với chế độ lao - công ở các nước Âu Tây.

Những xưởng máy đồ sộ lập trong những thành thị lớn đã giết mất những thủ-công của bao nhiêu gia đình.

Người làm cha mẹ ở các giai cấp cần-lao không thể lấy thủ công của mình cạnh tranh lại với máy móc, đành phải bỏ gia đình là nơi vừa có thể làm thủ công vừa trông nom được con cái — để vào làm thợ trong các xưởng máy. Những đứa bé ở nhà không người săn sóc, sống trong sự bần thủ nhem nhuốc. Số « tử » trong đám trẻ con

tự đứng lên cao quá. Những nhà từ-thiện về phe xã-hội lúc bấy giờ được có công kích chế độ lao-công thặng tộ. Nhưng làm thế nào? Máy móc cứ bành trướng! Người thợ không thể quay về với nghề mọn của mình để mong đủ sống được, vẫn phải đâm đầu vào trong xưởng máy tối ngày, con cái phó mặc cho thần Họa, Phúc. Tình cảnh ấy gọi mỗi thương tâm của những nhà từ thiện. Và năm 1836 Hải Nhi Viện thứ nhất lập nên ở thành Blenken-

Rồi từ đó, nơi này bắt chước nơi kia, đầu đầu có đồng thợ thuyền làm lụng là Hải nhi Viện lập nên đây, mở rộng cửa đón những trẻ thơ, con của những thợ thuyền ấy.

Cứ mỗi sáng, chị thợ trước khi vào xưởng làm, rẽ lại Hải Nhi Viện gửi con mình, và có thể yên tâm đi làm cho đến chiều tối mới lại viện, lãnh con ra mà không mất một đồng xu nhỏ.

Đứa bé suốt ngày ở Hải Nhi Viện được ăn uống sung túc đủ hai bữa, được tắm rửa săn sóc theo đúng phép vệ sinh, lỡ có ốm đau, sẵn đủ thầy và thuốc điều trị.

Hải Nhi Viện nào cũng có sân vườn rộng rãi, cây cao bóng

burg bên Đức do một nhà giáo dục, ông Frebel khởi xướng. (Xem tiếp trang 3)

Đàn-bà viết Làm Trạng-sư

Nếu một hai năm trước chị em mình có ai đỗ đến bằng tiến sĩ luật khoa hay cử nhân luật khoa muốn mở phòng trạng sư ở xứ Đông-Dương, tất không được phép vì chưa có luật nào cho bạn gái được mặc áo thầy kiện. Bởi thế cho nên một bạn gái người Nam-kỳ đã có bằng Tiến-sĩ luật khoa phải ở lại Montpellier bên Pháp để được khoác áo thầy kiện mà trở tài hùng biện. Nhưng vừa rồi ông giám quốc Pháp đã ra sắc lệnh cho phép các bạn gái Việt-nam từ nay được làm trạng sư ở toàn xứ Đông-Dương. Chỉ còn đợi ông Toàn-Quyền ra nghị định nữa là — nếu đã có sẵn — chúng ta được thấy bóng hồng thấp thoáng trong dinh Công-lý nghiêm trang là Tòa-án kia !

Phải lắm, chính-phủ đã theo trình độ tiến hóa của dân-bà Việt-nam mà ban hành cái sắc lệnh rộng-rãi ấy. Ngoài cô nữ trạng sư Việt-nam ở Montpellier đã nói trên kia chúng ta đã chẳng có mấy bạn gái nữa đã đậu cử-nhân luật như cô Nguyệt ở Phan Thiết, (cử-nhân luật cũng được ra làm trạng-sư và cũng có một thời hạn tập sự ở các phòng luật-sư như người đỗ tiến sĩ luật vậy) cô Vũ-thị-Hiền đã đậu hai phần cử nhân luật ở bên này mới sang Pháp để lấy bằng tiến-sĩ luật và mấy bạn gái nữa đang theo bạn luật ở trường luật Hanoi. Các bạn gái tiến-sĩ cử-nhân luật tương lai ấy sẽ làm một nghề gì thích hợp, nếu ở Đông Dương người ta chưa cho (Xem tiếp trang 5)

NÓI TRUYỆN

Nếu ai bảo tôi không biết nói chuyện, tất nhiên tôi chẳng bằng lòng, vì nói chuyện vẫn là sự rất dễ xưa nay; nghĩa là tôi nói những điều tôi muốn nói. Thế nhưng cho được đầy đủ với phép xã-giao, và muốn cho mọi người yêu mến, trong cách nói chuyện cũng có nhiều phiền phức.

Bạn không thể cho mỗi khi nói chuyện là một dịp để cổ nói lấy được về phần mình, và không để ý đến lời của người khác, hoặc có khi lại « cướp lời » của khách. Nói dai dẳng đến hàng giờ và lấy đi lấy lại mãi những câu khách đã nghe rồi, đều là không nên cả. Tệ hơn nữa, nếu bạn không chịu nhìn nhận xem người khách ở trước mặt kia có ấn ý với câu chuyện của bạn không; hay chuyện không hợp ý đã khiến họ chán nản mỗi một, buồn ngủ rồi mà bạn cứ bắt người ta phải nghe mãi!

Gọi chuyện, chúng ta phải biết lựa theo ý của từng người. Ngồi với nhà thể-thao bạn đừng kể chuyện mơ-mộng; với nhà nhạc-sĩ bạn chờ hỏi cách đi buôn. Còn khi gặp người vội-vã hoặc họ tỏ ý nóng ruột, câu chuyện của bạn nên phiên phiên cho kết liễu, chứ đừng kéo dài ra mãi khiến cho khách phải sợ, và xa lánh mình vì cái nét « gặp ai thì nắm chặt

lấy mà nói. » Cũng chẳng nên phân nân nhàn nhõ luôn luôn khi gặp bạn bè bất cứ ở trường hợp nào. Nói chuyện mà lên mặt kẻ cả, nhiều tuổi, tự cho mình là giỏi, khôn, có lý, càng khiến cho mọi người chán ghét. Nếu đặt câu hỏi nhiều quá, trong câu chuyện, đối với khách cũng là không lịch sự; nên tránh sự tranh luận nếu không phải vấn đề quan trọng.

Đối với người ít học, bạn hãy xếp lại những câu chuyện văn-chương nghĩa sách, cũng như bạn không nhớ bắt người điếc phải nghe hát, mặc dầu giọng hát của bạn hay lắm. Cả đến về mặt, nên giữ cho trang nghiêm, trịnh-trọng hay dễ dãi vui tươi, cũng cần phải đi đôi với câu chuyện, và vừa tầm với trình độ người nghe.

Thưa ông, chờ nên dăm dăm khi nói một câu chuyện rất thường; bà cũng đừng li toét kể việc không vui.

Nói song một câu chuyện với khách, nên để cho họ có đủ thì giờ nghe, suy nghĩ và phán đoán; chờ liền thoắt quá, hoặc bắt người ta phải vội vàng giải-quyết theo ý mình — Và câu chuyện không phải là bài giấy học, bạn chờ theo lối các ông giáo giảng bài cho học trò. Nói một cách độc đoán, có những cử chỉ sai khiến, dùng những lời văn hoa và làm cho to câu chuyện, toàn là vẻ không hay.

Cuối cùng, các bạn hãy tránh một thói quen chung này: Nói đến mình nhiều quá! Thưa các bạn, « cái tôi » càng dương ra chính là cái đáng ghét.

Các bà Annam còn hơn một đặc điểm nữa: Hễ nói chuyện với nhau thì vỗ vào đùi vào vai khách đến dẹt. Xin thú thực, tôi đã từng gặp phải những sự bức mình ấy, tôi lấy làm đau đớn và giận hờn hết sức.

Đẹp hơn cả là sự nhũn nhặn, sao các bạn lại quên đi?

Đã đành không phải cốt ý nịnh khách đâu, nhưng khi nghe chuyện bạn nên tỏ ý khen ngợi họ, biểu đồng tình, hoặc ít ra cũng đừng bắt bẻ nhiều, làm ra vẻ lãnh đạm hay vô tình ngảnh mặt đi chỗ khác.

Bạn hãy tránh sự nói xấu người và bình phẩm quá lời; vì chẳng những đó là thói xấu, nhưng biết đâu chính người khách ở trước mặt kia lại chẳng có những tật không đẹp ấy. Họ có thể ngờ mình là nói cạnh mà sinh mất lòng. Muốn có sự hòa hảo thân thiết giữa mọi người, bạn nên có bộ mặt tươi tỉnh, và nhún nhường kin đáo, nói ít nghe nhiều. Biết thận trọng và để ý đến mình luôn luôn.

MAI-HUONG

NỤ CƯỜI

Ông CHỦ. — Tý, đi mua cho tao bốn xu Vịt Đực.

TÝ. — Đợi quả có đĩa, chén nước mắm ra đi.

Bà CHỦ. — Mày đi mua gì đấy?

TÝ. — Con đi mua thịt vịt đực cho ông.

Bà CHỦ. —?

Cô A. — Bây giờ chị làm việc ở đâu?

Cô B. — Em giữ mục vui cười cho báo Đàn-Bà.

Cô A. — Thế có phải cù không hở?

Cô GIÁO. — Một phần tư to hay một nửa to? Cả lớp....

Cô GIÁO. — Đây nhé, Mai, em thích ăn một phần tư quả mướp đắng hay một nửa quả?

MAI. — Một phần tư ạ!

Cô GIÁO. — Tôi đã nói đến một trăm lần rằng một nửa to gấp hai lần một phần tư kia mà! Em không hiểu ư?

MAI. — Nhưng thưa cô, con không thích ăn mướp đắng ạ.

Một nhà triệu phú rất bủn xỉn không dám sắm sửa tiêu pha thứ gì, nhưng con trai lại rất hoang toàng. Cậu cả có đủ ô-tô, xe ngựa, nhà lầu v. v....

Một hôm, nhà triệu Phú phải mượn xe ô-tô của con để đi có việc ở tỉnh xa, khi xuống xe, ông cho tài xế một hào. Bác tài cười nhạt và nói: « thật là ông không hào phóng như cậu cả tí nào. »

Nhà triệu phú. — Nhưng bác phải biết, tôi làm gì có ông bố như bố nó.

CÔ CHIÊU

QUÝ BÀ, QUÝ CÔ TRANG ĐIỂM CÁCH NÀO ?

Trước hết bà hãy rửa mặt bằng xà-bong Tho - Radia hay nếu da bà nhỏ quá thì rửa bằng sữa Tho - Radia.

Son thoa môi. — Cầm thỏi son thoa lên môi bắt đầu từ trong rãnh ngoài nhớ đừng đánh lan ra bên mép hoặc ra ngoài vành môi, son sẽ đổi màu khi thoa ở da. Lấy miếng vải mỏng chùi đầu móng tay đi lên môi cho đều son. Muốn làm cho môi dày, mỏng bớt đi thì chờ thoa son đến tận vành môi. Còn nếu muốn môi mỏng dần dần ra thì nên đánh thắm một chút ở chỗ vành môi nhưng đừng đánh ra đến mép. Muốn làm cho miệng nhỏ bớt, thì nên tùy mà thoa son xa chỗ vành môi,

LE COMMERCE MODERNE

Một trường Thương-mại dạy đủ các khoa

Do một ban giáo-sư có đủ kinh nghiệm, có chân tài, dạy dỗ

136 - 138 Chaigneau và 85 Boresse Saigon

Hải - Nhi - Viện

(Tiếp theo trang trước)

những đồ chơi theo phương pháp khoa học để làm nấy tri tò mò ham biết của trẻ. Con nhà lao động, nhưng không một phương pháp giáo dục nào người ta không cố gắng cho chúng hưởng thụ. Người ta còn phòng rằng, mẹ những đứa bé ấy có lúc phải đi vắng nhà đến ba bốn ngày, hay đau ốm giai giằng không thể đón con về nhà được. Hải Nhi Viện gặp những trường - hợp ấy nhận giữ trẻ cả ban đêm nữa.

Bên Âu-Châu, nơi mà người dân lao-động đã có một lương bổng khá cao, đã giác ngộ nhiều về những vấn đề vệ-sinh thường thức, đã được luật pháp bảo hộ rất nhiều cho người thợ mẹ trong khi nuôi con (như người thợ mẹ được phép cách 2 giờ, nghỉ việc ra cho con bú một lần rồi lại vào làm việc) mà những công cuộc cứu tế xã-hội còn chu đáo đến thế. Nói gì đến nước mình, nơi mà người lao-động vất vả vô cùng, những bà mẹ đầu tắt mặt tối về việc làm hàng ngày, đến nỗi cách nuôi con cũng không biết, vệ-sinh không hay; và hệ phải đi làm xa, thì sáng sớm, nhá chều chạo miếng cơm, mớm cho con rồi bỏ mặc đứa nhớn tha đứa bé, lang thang đầu đường, sỏ chợ ao chuôm, bờ giếng, đánh nhau chửi nhau; hoặc chẳng con vào chiếc võng, mặc cho nó tha hồ kêu khóc, ỉa đái, bần-thiểu... Người đàn bà quê mùa thợ thuyền đâu có ngu dốt, mà lương tâm làm mẹ vẫn thấy sót sa; nhưng cảnh sống buộc lòng phải nhắm mắt làm ngơ mà rút ra đi.

Quanh vùng Hanoi: ở ngoại ô như Bạch Mai, bãi bờ sông, phố hàng Bột v.v... nơi chú ngụ của dân lao-động, chúng ta chả thường gặp những con trẻ hầu hết là chần chuồng hoặc quần một manh, áo một mảnh, lê la bên bờ rãnh, bởi

đồng vỏ ốc, vỏ cam mà chằm mút, rồi chạy vụt qua đường, chết hụt bởi một chiếc xe hơi! Một vài chị vô tâm thấy cảnh tượng ấy phàn nàn: Cha mẹ chúng nó đâu nhỉ, mà để con cái lê la như thế?

Thưa: cha chúng nó giờ này đang lem luốc trong nhà máy, đang gò lưng kéo xe và mẹ chúng nó cũng đang hoặc trong nhà máy, hoặc còn đi khắp các ngõ đường, bán cho hết một mớ, gánh rau. Người đàn bà tâm hồn đầy tình cảm, chan chứa yêu thương con cái, đối với đàn trẻ khốn nạn ấy, không sao nhìn bằng con mắt lãnh đạm được!

Lập Hải Nhi Viện. Vàng, như chị bạn ở báo Đời Nay, tôi cũng biết là cần lắm. Nhưng chị có nghĩ rằng khởi sự lên một công cuộc từ thiện, đợi cho đến lúc thành lập rồi, tốn biết bao là thì giờ... Ấy là nói rằng công cuộc được ngay sự tán thành của khắp các nhà từ thiện. Sao chúng ta lại không nghĩ đến một cách giúp ích mau chóng và giản tiện hơn cho đám trẻ em nghèo ấy là khuyến khích trương sức hành động của những cơ quan từ-thiện cũng có một mục đích như Hải Nhi Viện nói trên, và hiện đã có cơ sở vững vàng rồi. Tôi muốn nói đến hội Tế-sinh. Tôi xin mời các bạn gái lại thăm hội, cho biết qua cách tổ-chức. Hội ấy giống Hải Nhi Viện ở các ước Âu-tây.

Cụ hội trưởng — Một cụ già gần 80 tuổi, — lòng nhân đức hiện ra nét mặt, đã hy-sinh tất cả tuổi già nhân hạ, lấy hội làm gia-đình, hằng ngày săn sóc đám trẻ thơ, bằng một sự đầm ấm như bà yêu cháu — Nhẹ nhàng cụ nói cho tôi biết rằng: « còn bao nhiêu người gửi con cho hội rồi đi, đi mà không bao giờ trở lại nữa. Những đứa bé ấy nay đã thành con của hội và hội đang lo cho

chúng nhớn, cho chỗ ăn, chỗ làm nên người. »

Cụ vừa nói dứt lời, tôi thấy năm sáu hương-đạo-sinh đến xin phép cụ cho mấy em đến chiều đi cắm trại. Thưa các bạn, đây là 12 các em không có mẹ lại nhận nuôi (10, 11 tuổi) nay được nhập vào đoàn sói con của 12 anh đoàn trưởng nhận trách nhiệm diu dắt và tự bỏ tiền ra mua sắm các thứ cần dùng cho các em...

Tôi cảm động biết bao khi nhìn thấy 12 em nhỏ trước kia bụng ỏng, da xanh nay đã trở nên những cậu bé mạnh mẽ trong những bộ y-phục gọn gàng của hương-đạo-sinh. Sự đầy đủ đã bắt đầu đem tri thông minh trả lại cho các em.

Cụ hội trưởng lại ngỏ ý cho tôi biết rằng: hiện nay cụ đang xin đất thành phố ở ngoài bãi Phúc-Xá để lập một chi nhánh nhận nuôi giữ những trẻ em của đám dân lao-động ở khu vực ấy. Cụ trừ tính sự chi phí phải tới bốn năm nghìn đồng.

Vậy thì, ở đây chúng tôi chỉ dám hô hào các bạn nên chú ý đến công cuộc của hội Tế-sinh đang trù tính. Các bạn không cần phải cổ vũ hô hào lập Hải-Nhi-Viện nữa làm gì. Đã có nền nếp, cơ sở sẵn là hội Tế-Sinh, chị em cứ đem tấm lòng nhân đạo sốt sắng của mình giúp cho hội có chi nhánh khắp nơi nào có dân Lao-động chủ ngụ. Chị em có nghĩ rằng lập nên một hội mới khác, một cái nhà hội quán, những biên bản, những điều lệ in mới tốn bao nhiêu tiền cho quỹ hội? Tiền ấy hội Tế-Sinh có thể lập thêm một chi nhánh nữa.

Vả lại tha là ít nhưng làm cho chu tất còn hơn là nhiều mà cứ dễ sười sĩnh.

Chúng tôi còn mong rằng hội Tế-Sinh với mục đích của nó được chánh phủ lưu ý đến, hoặc trợ cấp bằng tiền, (đấy cũng là một cách chánh phủ nâng cao trình độ sinh hoạt của dân lao động ở xứ này) và gửi lại hội những nữ-khán-hộ có bằng cấp trông nom cho đàn trẻ. ĐÀO-MỘNG-HOA

L. T. S. Chúng tôi xin giới-thiệu với bạn đọc bà Văn-Đài, từ nay chủ trương mục Gia-Chánh trong tờ tuần báo này. Các bạn trước kia đã đọc Phụ-Nữ Tân-Văn hẳn đã biết tên của bà ký dưới những bài nghị luận rất có giá trị. Là một nữ-sĩ nhưng bà Văn-Đài vẫn chăm chú đến công việc bếp núc và ở trong nhà.

Bà sẽ cố gắng hiến các bạn, ở mục Gia-Chánh này, những cách nấu ăn có phương pháp, theo những kinh-nghiệm của bà. Mục Gia-Chánh dưới sự chủ trương của bà Văn-Đài sẽ là một mục có giá trị, vì vết rất có quy củ. Các bạn nên ghi lấy thêm vào cuốn sách nấu ăn của các bạn.

Bà Văn-Đài còn viết thêm về những công việc trong nhà và về khoa xã-giao. Các bạn hãy đón coi.

NẤU NƯỚNG

Người Pháp cho sự nấu nướng là một nghệ - thuật. Điều đó không phải là quá đáng. Người ta làm ra bao nhiêu sách nấu ăn. Hằng ngày có bao nhiêu đốc-tờ cặm cũi chuyên-môn khảo-cứu về đồ ăn, để giúp cho sự sống của loài người được sung sướng hơn nữa. Ngoài sự tìm tòi những thức ăn bổ dưỡng cho tỷ vị, sức khỏe, người ta lại để ý đến sự nấu nướng, tìm hết cách giản tiện, cho người làm bếp khỏi phải vất vả mà nấu được thức ăn ngon một cách nhanh chóng. Những phương-pháp ấy nay đem so sánh với sự bếp núc của ta. Ta vẫn có thể phỏng theo đó sửa đổi đi được, vì ở nước nào cách thức nấu nướng cũng do một tôn chỉ giống nhau là làm cho đồ ăn chín và thơm, ngon.

Nấu nướng theo lối cổ của ta, cũng có nhiều món ăn ngon, nhưng vẫn kém sự bổ dưỡng cho (Xem tiếp trang 14)

THẾ-GIỚI CHIẾN-TRANH

là tại người ta quên mất đàn - bà

Báo Vu vừa mới thuật ý kiến người Đan bà Mỹ sau khi đã quan sát thời cục Âu-châu. ý kiến tuy có nhiều người cho là « bá láp » nhưng kẻ ra đúng sự thật vô cùng. Người ấy nói rằng: « Thời cục Âu-châu càng ngày càng rắc rối và như đang diềm trước một nạn chiến tranh ghê ghớm.

Tại sao thế? Thôi chả nói đến vấn đề kinh tế đất đai này nọ mà các ông viện ra làm lý lẽ chánh đáng cho cuộc chiến-tranh mai sau. Theo ý tôi thời cục nghiêm trọng chỉ vì đang lúc nữ quyền tiến hóa này, mà đàn bà Âu-châu hầu như không có một địa vị gì thực tế ở trong chánh giới, các ông muốn chánh giới chỉ là chỗ độc quyền của các ông.

Bên Hoa Kỳ chúng tôi thì khác. Ông Rossevelt trước khi quyết định một việc gì quan hệ, cũng bàn với Rossevelt phu nhân đã. Các nước khác bên Mỹ-châu đều thế cả. Người đàn bà đầu không có chức tước trong chánh giới chỉ là vợ của các tay kinh quốc thôi, cũng được dự bàn vào việc quốc gia. Có đâu như bên Âu-châu hiện giờ quá nửa những ông quốc-quân hay tổng-thống đều độc thân, li ra không lấy vợ. Còn những bà vợ các ông vua như hoàng hậu Ý, hoàng hậu Anh vợ Mussolini chả có một ảnh hưởng gì đến tình hình chánh trị cả. Người ta có thêm đề ý đến các bà ấy đâu. Đàn ông Âu-châu chỉ quý trọng đàn bà theo những lối phù phiếm mà thôi. Thâm tâm họ vẫn coi đàn bà là một đứa trẻ chưa đủ tri giác. Mặc dầu

lịch sử của họ vẫn có những nữ oanh liệt khác thường ».

Lời xét đoán trên này có lý lắm. Hitler li ra không lấy vợ, những đêm quanh quẽ hần chỉ có những ý tưởng tàn sát ghê ghớm. Hần không thấu hiểu cho nỗi đau lòng của người ta khi mất một người thân yêu: chồng, cha, con.

Ở cái cảnh độc thân như hần, hần nghĩ: « Ô ta chết có ai đau đớn xót sa đến đứt ruột đứt gan ra đâu, ta không hề nhớ thương cho ai cả. » Thế rồi hần tưởng đàn ông ai cũng như hần cả đấy cái chết luôn luôn nhẹ như lông hồng. Một bãi chiến trường máu chảy, thịt nát không làm cho hần động lòng.

Người đàn bà là yếu tố cho sự hòa bình thế giới, lời nói thiệt không quá đáng nếu ta biết mấy cái chứng cứ sau đây:

Goering ở Đức mấy năm trước là một trong ba vị hung tinh của thế giới (Hitler, Goebbel, Goering) lúc nào cũng hăm hè gây chiến tranh. Thế mà hai năm trở lại đây ông ta dịu tính đi và hồi tháng chín năm ngoái đang lúc Âu-châu sống trong sự kinh khủng chờ một trận đại chiến thì chính Goering đã điều hòa, can ngăn Hitler chớ nên dùng võ lực. Âu-châu tạm tránh được chiến tranh.

Sự thay đổi ấy là tại ông ta mới lấy vợ được hai năm nay và đã sinh được một đứa con. Nhờ sự dịu dàng của bà vợ, về ngày thơ của đứa con, Goering hóa ra hiền lành, ngó thấy con mình, biết xót thương đến con thiên hạ không nỡ gây ra những cuộc thảm họa cho những tấm lòng của người làm cha mẹ nữa.

Chúng ta nên đề ý đến thời cuộc thế giới thì biết rằng hồi năm ngoái lúc đã có Trung Nhật chiến tranh rồi, lại xảy ra vụ Trương-cao-Phong, giữa Nga và Nhật. Đây là một ngọn đồi ở giáp địa phận Cao ly. Thống chế Nga Bluecher đem quân chiếm cứ lấy đồi ấy. Nhật cử binh cướp lại. Bluecher chỉ còn chờ lệnh của quốc trưởng Staline là động binh một trận chiến tranh thứ hai Nhật Nga sắp xảy ra. Nhưng rồi

việc lại êm ru. Staline sợ chẳng? Không, chính là một người đàn bà đã dẹp cơn bão tố: Ý trung nhân của Staline từ sau khi Staline góa vợ, bà này vốn tính ưa hòa bình và biết thời cục chưa đến cho Nga hành động, bà mới bảo Staline rằng: Nếu đánh Nhật thắng, thanh thế sẽ về cả Thống chế Bluecher, Bluecher sẽ thành một tay kinh địch ghê ghớm của Staline. Nếu Nga bại, Staline sẽ nhào, chế độ Sô-viết tiêu tan hết» Staline nghe ra, và cuộc chiến tranh không xảy ra như ta đã biết.

Người ta còn nói rằng bà này chỉ vì muốn bao bọc Bluecher

vì một mối tư hiềm từ lâu nên xúi Staline buộc Bluecher phải dẹp quân lại.

Dầu thế nữa thì cũng nên vận tuế cách trả thù của bà! Nhờ vậy hàng trăm muôn người thoát khỏi chết.

Ấy vậy mà khi có ai bảo các tay kinh quốc ấy rằng họ đã chịu ảnh hưởng của đàn bà thì họ chạm lòng tự ái, đã chề môi ngay đấy. Có khác gì mấy ông chồng xúi ta vẫn « nề » vợ đấy mà anh bạn có chế thì vợ cãi: Tôi không sợ « ma phẩm » vẫn đánh « en » như thường. »

CÓ THÚY thuật

**BỘT
PHOSCAO**

**LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE**

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

CÁC ÔNG NÊN DỀ Ý!

Chúng tôi muốn đề riêng mục này cho những các bạn đọc nam nữ, nếu có ý kiến gì muốn chỉ trích những điều nhằm lẫn đáng kể, của người bạn trăm năm và bằng hữu giao thiệp của các bạn, rồi bạn viết cho chúng tôi: Người thông tin tức, sẽ giúp cho các bạn thấy sự đẹp đẽ luôn luôn ở gia đình và xã-hội.

Nếu trời mưa, ông có chùi giầy cẩn thận rồi hãy bước vào nhà không? Thưa ông, nên đề ý một tí khi vợ ông đã chịu khó quét dọn nhà cửa sạch sẽ.

CÔ NH...

Chớ có luôn luôn ông bắt vợ phải nhớ rằng, ông có người mẹ hoàn toàn ghê gớm; và bất cứ lúc nào ông cũng nói: « khi xưa ở nhà mẹ tôi làm như thế này, như thế kia... » Thật không có gì khó chịu cho người vợ trẻ hơn là ở trong những trường hợp ấy.

BÀ CH...

Ông có nghĩ đến sự chẳng đẹp mắt cho vợ và em gái bước vào buồng khi ông vừa thay áo song không? Tất cả bữa bọn: giầy một nơi, bị tất một nẻo, áo vứt đầu giường... Ông không thể nào tránh được những sự phiền đó sao?

CÔ A...

Như thế thì ra làm sao, thưa ông, khi gặp một người bạn gái ở phố, chẳng những ông cứ nghiêm nhiên đề mũ trên đầu, mà miệng còn ngậm thuốc lá thở hơi phì phèo nữa? Tôi e người ta sẽ không hiểu nên liệt ông vào hạng nào?

CÔ H. N.

Ông ngồi bắt chéo chân một cách không nghĩ ngợi gì — có làm sao đâu — nhưng, ông thử nghĩ xem

cái cảnh tượng ấy ở trước mắt chúng tôi! Xin thú thực là chẳng

lịch sự tí nào — ông hãy nhìn lại chiếc bị tất kia!...

CÔ S...

Từ buổi sáng vợ ông sẵn sàng đến bữa cơm trưa, và làm một món ăn rất ngon mà ông vẫn ưa thích hơn cả, bà sung sướng đợi chờ được thấy ông ăn ngon miệng... Nhưng ông thì làm sao nhỉ? ông ngồi vào bàn và mở báo ra đọc... ông có trông thấy không, sự chán nản sau khi cố gắng!

BÀ B. N.

Tại làm sao sau khi cưới rồi các ông không nghĩ đến sự sửa soạn cho chính-lẽ hình dáng nữa?

Các ông muốn cho vợ phải làm đẹp cho diễm dũ và đẹp mãi, v.v. còn các ông thì không cần nghĩ như thế — Tại làm sao vậy?

Tôi thấy bao nhiêu gia-đình êm đẹp mãi, nếu những người chồng vẫn biết đề ý một chút về sự chải chuốt gọn-gàng.

BÀ T...

Ông hãy nhìn vào gương. Nếu

cái cổ áo như thế này, thì ông hãy sửa lại ngay đi. Thật thế, ông có biết đâu rằng trong 50 cái thơ của những người đàn bà thì ít nhất là 35 cái phản nản về sự tươi sinh của các ông chồng khi thất « ca vát » và « cổ cùn »

BÀ M...

Lại còn điều này nữa, những người đàn bà rất hay phiền vì các ông chẳng biết trọng cái gạt tàn thuốc là tí nào cả. Chín phần mười là các ông cứ quệt tàn thuốc vào cái cốc, cái đĩa, hay bất cứ

đâu... xin ông đừng dăng tri như thế.

CÔ TH...

(Nói nhỏ: nhưng các bà cũng nên sắm mỗi nhà một cái gạt tàn thuốc là để ở buồng khách, và bàn giấy)

Đàn - bà Việt làm trạng-sư

(Tiếp theo trang nhất)

phép các bạn gái được mặc áo trạng sư.

Đề bênh vực người có thể có việc liên can tới pháp luật, một nữ trạng sư như rành về cái chức vụ ấy hơn! Những cảm - tình nhân đạo chan chứa trong thâm tâm một người đàn bà, sẽ là nguồn cảm hứng sáng suốt cho nhà nữ trạng sư lúc thảo bài biện hộ. Nhất là với những nữ-tội-nhân một bà nữ trạng sư càng dễ đi đến cái kết quả gỡ cho khỏi tội, chỉ vì người đàn bà hiểu rõ người đàn bà, biết được hết những nguyên do nó đã xui khiến người đàn bà nọ mắc tội và nhờ đó dễ tìm cách gỡ tội cho. Nữ trạng sư thứ nhất mở phòng việc thứ nhất ở Đông-Dương. Tất là lắm nỗi khổ-tâm, bất công của đàn bà sẽ được giải tỏa!

CÔ THÚY

MỘT QUYỀN SÁCH LA

Một quyền sách chưa từng thấy ở thư-viện Đông - dương là cuốn « ĐÁNH MÁY CHỮ » dạy trong một tuần lễ biết đánh nhanh, dùng được cả 10 ngón tay và không cần phải nhìn vào máy.

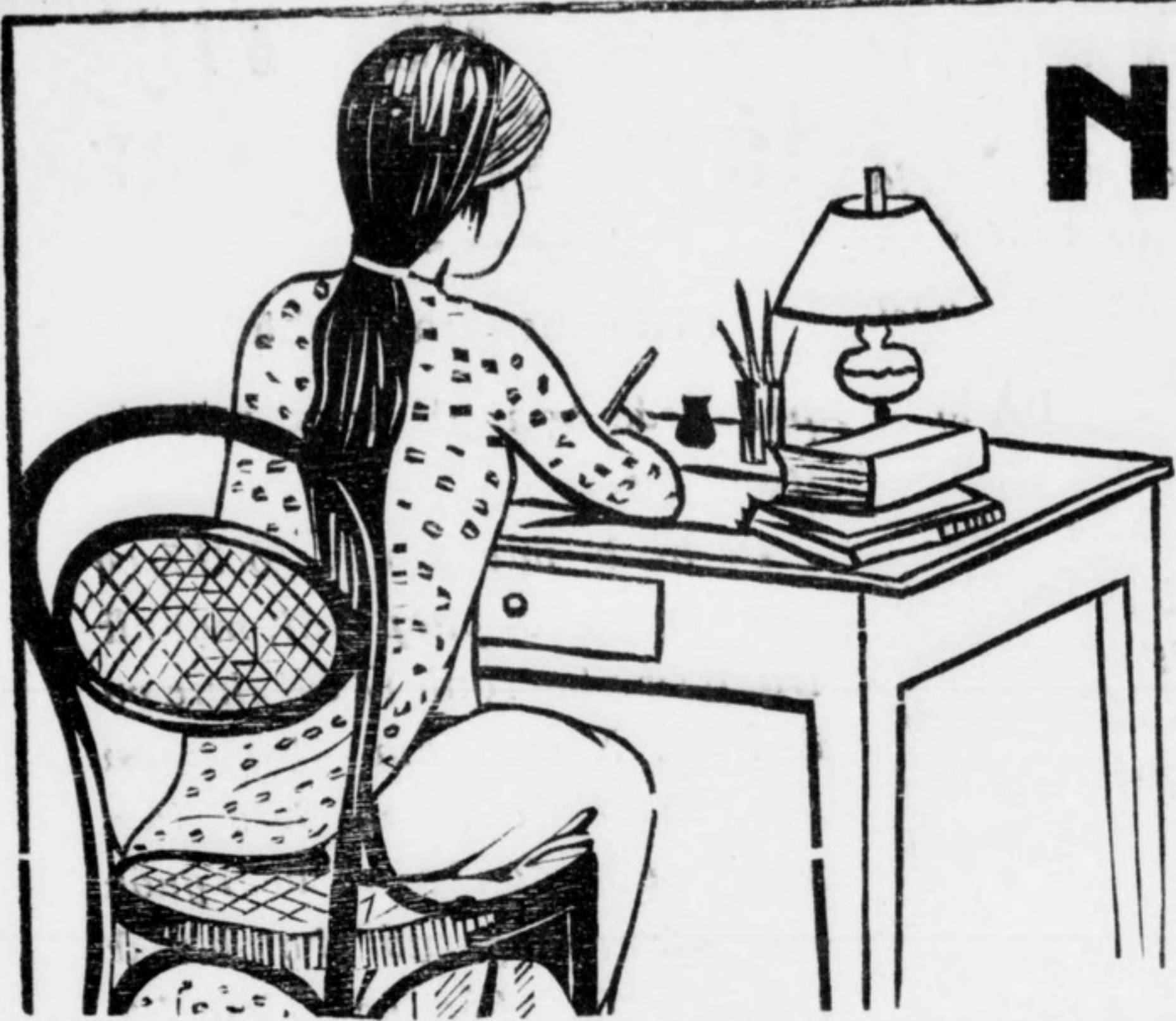
Tác-giả: Vũ-Thị LỆ-DUNG. Giá 0\$20.

Bán tại trường Vũ-Khuê, 1 Av. Général hoBiet Hanoi.

Pharmacie TIN

MỘT HIỆU THUỐC TÂY
BAO GIỜ
CŨNG CÓ THUỐC MỚI
CHÍNH CHỦ NHÂN TRÔNG
CƠI, TIẾP ĐÀI NIỀM NỖ

5, 7, Place Neyret 5, 7, — Hanoi

NHI D O N G

Sự giáo-dục các ông hoàng bà chúa

của Cô HOÀI

Chúng ta thường cho rằng sự giáo-dục các hoàng-tử và công-chúa phải khác với thường dân, phải có nhiều điều bắt-buộc theo lễ-nghi quý-phái. Các ông hoàng, bà chúa nhỏ tuổi không cần theo học khó nhọc, làm việc khổ sở như những con nhà dân.

Sự thực không phải thế.

Có ai tin được là công-chúa nước Anh nấu bếp rất khéo. Tục đó bày ra từ hoàng-bậu Victoria. Vua Edouard VII có những bà chị làm bánh rất thạo. Vì thế nên ngài cũng sắm đủ song, chảo cho ba con gái: Louise, Victoria và Maud. Công-chúa Victoria này không lấy chồng và chỉ ham dạy các cháu gái mình nội-trợ. Vua Edouard VII chỉ thích ăn các đồ nấu của con gái, — à quên của đầu bếp Victoria!

Hoàng-đế Guillaume II (trước làm vua nước Đức) rất nghiêm với các con. Ngài là cựu sinh-viên trường Đại-Học Boon, nên lại muốn các con mình theo gương đó, cho biết những nỗi vinh-nhục của đời một học-sinh trường nước Đức. Có một lần, thái-tử không chịu theo một điều luật của liên-đoàn sinh-viên, vì điều đó có thể làm hại thanh danh của một

vị hoàng-đế sau này. Vua cha Guillaume II lập tức gửi điện tín đến bắt phải nghe theo luật đó. Hoàng thái-tử vâng lời và từ đó coi mình là một học-sinh như những học-sinh khác.

Nghỉ hè, các hoàng-tử của nước Đức đều tập làm vườn. Mỗi vị được một miếng đất để cây, bừa, bón, sỏi. Giồng được hoa, quả, rau lại bán cho hoàng-hậu, — bán bằng giá chợ.

Công-chúa đầu bếp, hoàng-tử làm vườn! Ước gì ta được nếm món ăn mà rau, đậu là của hoàng-tử nước Đức giồng và do công-chúa nước Anh nấu. Nhưng rau, đậu vẫn là rau, đậu, món ăn đó chắc khác chi món ăn của thường dân.

Các em nhỏ ta chạy, nhảy ở Bách-thảo, chắc giống như công-chúa Yolande và Malfada nước Ý ôm búp-bê chốn ngoài vườn.

Con hoàng-thân Salvator nước Áo học làm thợ mộc, chắc đầu đã khéo hơn các con thường dân.

Có vị hoàng-tử Ai-Cập đi chăn cừu cũng như có vị hoàng-tử Cao-Miên đi xin cơm, chẳng qua là do tục lệ trong nước.

Một điều đáng đề ý là phần nhiều các hoàng-tử, công-chúa bay sang Anh du-học, cháu hoàng-bậu Victoria, công-chúa nước Nga, hoàng-tử nước Áo, họ đều gặp nhau luôn vì cùng theo học ở một nơi cả.

Này các bạn nhỏ, làm hoàng-tử, làm công-chúa đều phải học cả, có khác gì các bạn dàu.

CÔ HOÀI (ước dịch)

Cùng các bạn của Ngọc - Minh

Những nơi xa, Ngọc-Minh không thể tới nơi để cử động được, mà Ngọc-Minh cũng không có thì giờ viết thư riêng cho từng bạn, vậy Ngọc-Minh có mấy lời này mời chung các bạn:

Thưa bạn, nếu bạn nhận thấy tên chỉ của tờ «Đàn-Bà Tuần-Báo» hợp với bạn nếu bạn công nhận là một tờ báo đáng nên khuyến-kích, thì xin bạn cho phép nhà báo được ghi tên bạn trong sổ độc-giả.

Nhà báo chỉ biểu bạn một số thôi, nếu bạn vui lòng mua, xin bạn kịp gửi «mandat» về. Trong một tuần không nhận được giấy bạn gửi mua, nhà báo xin miễn gửi số sau.

Vài lời trân-trọng, mong các bạn vui lòng hưởng-ứng lời mời của Ngọc-Minh.

Nay kính mời
Là Thi NGỌC-MINH
«Sông Thương»

Bản báo khai sự

Cô La-thị - ngọc - Minh bản báo trợ bút và phải viên sẽ đi viếng quý độc-giả ở Phủ-lạng-thương, Đáp-cầu, kếp v. v.

Cô Trần-thị-kim-Thanh đi viếng độc-giả ở Nam-định, Thái-bình

Mong độc-giả giúp các cô để các cô làm tròn phận sự.

TUẦN BÁO ĐÀN-BÀ

THO' TÍN

Mme Trần-Thị-XUÂN Bắc-Ninh — đã nhận được mandat của bà.

Melle Ng. Thị-An Bắc-Giang. — đã nhận được mandat của cô.

Mme Ng.-Xuân-THANH Tuyên-Quang. — đã nhận được mandat của bà.

Mme NGỌ et HẢO Bắc-Giang. — đã nhận được mandat của hai bà.

Mme: Ng.-Đức - HINH. — Đã nhận được mandat của bà.

M. Josef MARTIN Saigon. — Accusé reception de votre mandat de 16\$80 reglant votre annonce du mois d'Avril.

Mme Trần-Nhâm-DẦN Prek kak. — Đã nhận được mandat của bà.

M. Lê - HỮU - GIÁP Savanna-khet. — Đã nhận được mandat của ngài.

Mme Vũ-Văn-THÁI Lạngson. — Đã nhận được mandat của bà

M. Trần-Hữu-TRUNG Long-Thành. — Đã nhận được mandat của ngài.

Xin trân trọng cảm tạ các vị độc-giả đã sốt-sắng gửi mandat trả và xin nhắc những bạn chưa gửi mandat nhớ trả dùm cho nhà báo.

Cô Ngọc-MINH. — Đây là thợ nhà in lắm rồi người sửa bài cũng lắm luôn. Xin theo ý cô.

Bà Hoàng - Thị - KINH Đại-Đồng. — Xin y lời bà.

Còn những vị đã có reças của nhà báo hoặc tới tận nhà báo trả tiền chúng tôi sẽ đăng tên sau. Vả lại đã có reças làm bằng rồi.

TRƯƠNG VU-KHUE

Do chánh - phủ cho phép mở từ năm 1939 chuyên dạy

TOC KY (Steno)

KẾ TOÁN (Comptabilité)

DANH MẠY CHU (Dactylo)

Hôm nào vào học cũng được ở xa học bằng cách gửi thư

CHỒNG ĐI LÀM CÓ LƯƠNG CÒN VỢ Ở NHÀ CHÍNH-PHỦ CÓ PHẢI

TRẢ LƯƠNG KHÔNG ?

Nếu ông là một công-chức chính ngạch thì vợ ông được mấy đồng bạc phụ cấp. Có thể thôi ! Chánh phủ chẳng phải trả một đồng xu nhỏ tiền lương cho vợ ông !

Đó là hiện tình ở nước Việt-Nam ta. Nhưng ở Mỹ thì không vậy. Chánh phủ Mỹ sắp cho thi hành một đạo luật : trích ở ngân quỹ một số tiền lớn để tháng tháng phát lương cho hết thầy mọi người đàn bà (tôi nói đàn bà chứ không nói con gái) bất cứ là ai. Bà là vợ công chức chính ngạch, bà sẽ có lương. Bà là vợ một công chức ăn tiền công nhật, hoặc vợ một ông đi làm cho nhà buôn, vợ một bác nông phu, hay bà là người quả phụ, bà cũng sẽ có lương.

Sở dĩ nước Mỹ sắp thi hành đạo luật tối nhân đạo trên đối với chị em Mỹ-châu là do câu truyện này :

« Bà thống lĩnh Roseveelt trong một cuộc di diễn thuyết về các vấn đề phụ-nữ ở khắp nước, một bữa nhận được lá thư của một người đàn-bà Mỹ viết như sau này :

« Xin bà thứ lỗi, không đi nghe bà diễn thuyết được vì bận quá.

Ký tên

Một người mẹ

Khi nhận được lá thư trên, bà thông-lĩnh theo địa chỉ, cho

đi điều tra mới biết rằng kẻ viết lá thư là một người mẹ có bốn con, không có đầy tớ, suốt ngày bận bịu khâu vá, tắm rửa, săn sóc nuôi con, không có lúc nào rảnh.

Cách 2 ngày sau, người ta thấy bà thống-lĩnh lên tiếng tả

những quãng đời bận-rộn, tâm tối và tận-tâm tận lực của những người đàn bà ấy, rồi đòi tiền lương cho hết thầy các hạng đàn bà nội-trợ vì bà cho rằng một người đàn bà nhiều con, chỉ trông nom con cái, kể còn bận-rộn khó nhọc gấp hai những ông đi làm việc nhà nước.

Món tiền phụ cấp của chánh-phủ cho vợ con chưa đủ.

Chánh-phủ cần phải trả lương cho những người đàn bà ấy nữa. Vì những con người ta là những phần tử của xã hội sau này. Vậy nuôi con, tức là làm việc cho xã-hội. Những người đàn bà ấy đã hy sinh sức khỏe, trẻ-trung và đã tỏ ra bao nghị lực trong cái công-cuộc vun sới cho nhà, cho nước, nên tạm thời số lương phát cho họ, hãy lấy vào quỹ « khuyến khích sinh dục » rồi sẽ có một đạo luật thi hành về việc cho lương những bà nội trợ.

Chẳng phải vì cùng phải gấu mà binh vực lẫn nhau, chúng tôi cho lời bà Roseveelt nói là đúng. Những lý lẽ bà viện ra rất cứng và rất hay

Trong chị em ta, ai là người không được mắt thấy tai nghe ở đất Việt-Nam này, đời những bậc hiền-phụ, hiền-mẫu sống trong cuộc đời tâm-lỗi, tận-tụy hy-sinh cho chồng, con ?

Nhưng ở nước mình bao giờ người đàn bà mới được hưởng quyền lợi chánh đáng ấy của các chị em Mỹ-châu ?

Cô TRINH

NHƯNG «TẬT» CỦA CÁC DANH-NHÂN

Chị em ta từng đọc sách, đọc lịch sử, hoặc khi khảo cứu về triết học, về âm nhạc, thường tỏ ý yêu mến, hoặc khâm phục những danh nhân, những tác giả, nhưng bản chị em ít người biết tới những cái « tật » của các ông ấy.

Về các vua chúa

Vua Lô-y thứ 14, một ông vua của nước Pháp, có tiếng là anh hùng, vậy mà xuất đời ngài chỉ tầm có 2 lần. Các triều thần nhiều kẻ bất chiếc, thành thử họ hời hám một cách lạ. Các nhà kỹ nghệ mới nghĩ chế ra nước hoa để át mùi hôi nọ, nước hoa có từ đó.

Hoàng-đế Nã-phá-Luân chỉ ưa cưỡi ngựa trắng, mà thường hay bận một chiếc áo redingote. Những bức thư tình của ngài hay nhất là những bức thư viết ở dưới mưa đạn, rừng gươm. Ngài có tật hay beo tai quân lính, và thường gọi đội lính là những mỹ-nữ.

Vua Henri IV ưa « xoáy » đùa những mùi xoa, hộp thuốc của các tướng tá, rồi một lát sau mới trả lại.

Vua Jacques 1er nước Anh, hề nhìn thấy một cây gươm tuốt trần là phát sốt ngay.

Ông đại tướng Jules César hề thấy mưa gió là chui vào một số, mặt tái sanh, vì ông sợ thiên lôi.

Ông thủ tướng Chamberlain của nước Anh ngày nay, ngồi ở bàn giấy mà không có binh bông lạn thì chẳng làm nổi việc gì cả.

Ông Herriot Viện - trưởng hạ nghị-viện lúc nào cũng phải ngậm cái ống điều to tướng. Hễ ai không cho ông cầm cái ống điều ở tay thì đồ ông nói nổi một câu ! Có ống điều, ông là một tay hùng biện vào bậc nhất của nước Pháp.

Nếu ai chải tóc của ông Mirabeau và bắt ông chấp hai tay vào ngực thì ông hóa « câm ». Còn nếu để cho ông một tay hất tóc bù lên và một tay mân-méo thì ông nói thao thao bất tuyệt, tiếng như sấm sét, giọng hùng hồn không một người nào theo kịp...

Các nhà văn

Bà Stael, nếu mỗi sáng không có người đưa vào tận giường một bó hoa thì không chịu trở dậy

Bà Lamballe đã có một lần chết ngất đi vì bà đã vào một nơi có nhiều hoa violette.

Bà Georges Sand không có cốc cà-phê sữa, trước mặt thì khảo bầy ngày không ra một chữ.

Bà Maintenon, một tay cầm bút một tay vuốt ve con mèo mới viết nổi văn.

Thi-sĩ Pétrarque hay mặc một cái áo bằng da, trên biên chỉ chít những điều vừa nghĩ để khỏi quên.

Ông Crébillon phải đứng ở thang mới viết được sách.

Ông Tolssoi, hay bận quần áo của bác nông-phu và chỉ làm những tác phẩm ở nơi đồng ruộng, tịch mịch.

Ông Dumas tác giả « Ba người ngự-lâm pháo thủ » chỉ ưa thứ (Xem tiếp trang 12)

Pharmacie J.-MUS

MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN NHÚT Ở SAIGON. THUỐC MỚI, GIÁ HẠ, TIẾP ĐAI CÁC THÂN CHỦ VIỆT-NAM RẤT CHU ĐÁO XIN MỜI QUÝ BÀ TỚI THĂM MỘT LẦN SẼ BIẾT

SAIGON — Rue Catinat — SAIGON

CHÚNG TÔI HÃY NÓI ĐẾN NHỮNG
SỰ KHÔNG HAY TRƯỚC ĐÃ.

Một hạng gái mới

Một thanh niên du học đã tám năm nay ở bên Pháp mới về xứ nhà, giờ hai tay lên trời kêu, hoan hỉ: «Ồ! Thay đổi mau quá! Tôi không nhận được người đàn bà xứ tôi nữa. Các em gái tôi khác xưa hết cả» Người ấy nói thêm với bạn: «Như thế dễ chịu lắm.

Ở Pháp sống quen với những người đầm rắng trắng, cử chỉ tự nhiên, tưởng về xứ mình phải chung đụng với các bà An-nam rắng đen, e lệ, khép-nép thì chán chết?» Nhưng chỉ ít lâu, người ấy nói lại với bạn, giọng dè bĩu: «Họ — chỉ những đàn-bà Annam — biết nhảy đầm đấy, họ đầm rắng trắng đấy, họ bắt chước đàn-bà tây phương đấy, nhưng họ chỉ là con «búp-bê» mà thôi; họ chỉ bắt chước người đàn-bà Âu ở cái chỗ họ tưởng người đàn-bà Âu được đàn ông yêu-chiêu quý chuộng, tự làm nô lệ cho đàn-bà. Họ muốn người đàn ông Annam cũng phải làm nô lệ họ như thế. Phương châm của họ là: làm đầm để cho đàn ông say-mê rồi họ trở lại làm khổ đàn ông.» Chẳng biết thanh niên ấy đã bị một, hai cô thiếu nữ nào làm cho thất vọng mà thốt ra một câu bình phẩm nghiệt như vậy. Nhưng không phải là không đúng với một số rất đông thiếu-nữ bây giờ. Đây là các cô trong vòng mười tám đến ngoài hai mươi mà sự học vấn cũng đủ dùng để xem được mười quyển tiểu-thuyết tây rở ý, hiểu được những lời vấn đáp của các tài tử trên màn ảnh, hiểu được lời (paroles) những điệu hát tây. Biết mười điệu khiêu-vũ, một hai môn thể-thao nữa, các cô tự tưởng mình «đầm» một trăm phần trăm rồi. Những cô này đều là tin đồ

trung thành của màn ảnh. Chính ở đó, các cô đã «cóp» được khuôn-mẫu đời người đàn-bà tây phương. Theo như trên màn ảnh và các cô tin thế, thì đời người đàn-bà tây phương là một cuộc đời lộng-lẫy sa-hoa lúc nào cũng ca hát tươi cười. Tất cả những người đàn ông đều xúm lại để nịnh nọt yêu chiều, người đàn-bà ấy mỗi ngày một đông đánh những nhẽo thêm và nũng nịu làm duyên thêm, để buộc những trái tim nô lệ dưới chân mình. Thế rồi người đàn bà ấy lại đem những trái tim ấy ra mà tung hê lên, dầy vò như món đồ chơi soàng và cười ha hả, mặc lũ si-tinh than khóc, hay căm tức. Marlène Dietrich, Maewest, Garbo đã tượng hình những người đàn bà vô tâm và độc ác

đó. Các cô thiếu nữ Việt-Nam kể trên của chúng ta đang muốn là những người đàn bà ấy.

Quả có như lời bạn thanh niên trên kia đã bình phẩm, phương châm của các cô là làm đẹp để người mê, reo rắc ái-tình cho một lũ thanh niên rồi cho đó là một trò chơi! Chẳng thế mà các cô bây giờ lấy làm hãnh diện kể cho nhau nghe: «Thằng này mê tao, thằng kia mê tao lắm ạ.» Càng có nhiều người mê theo ý các cô càng là một sự hãnh diện... Kể ra người đàn bà nào lại không tự kiêu một chút khi có người đàn ông đề ý đến mình. Nhưng muốn đến sự hãnh diện ấy, các cô đã lấy hết sự lẳng-lơ, cười nói thân mật với tất cả các bạn giai.

Các cô đã đẩy sự «trơ trẽn» đến nỗi chính các cô chê-gheo trước bọn thanh niên còn hiền lành. Sở các «nạn nhân» (vâng chính thế, các cô đã mỗi cô có một sổ riêng kê tên những nạn nhân nghĩa là những người đã mê mình) của các cô thêm một tên, đấy là một dịp cho các cô vui cười, khoái trá.

Muốn cho «sự nghiệp» của các cô có vẻ «nghiêm» một chút, các cô nguy-biến là để báo thù cho những bạn gái khờ dại đã bị bọn đàn ông làm hại. Các cô tự chế nhau, nếu một cô lỡ «cảm» một «chàng» nào (chúng tôi dùng những tiếng

Tóc dài, nhuộm tóc đen, hung và bạch-kim, tóc rụng, rụng lông, gàu, lông mi dài cong, chứng cá (khởi hân, không còn vết chàm, không phát lại) nốt sần nơi mặt, đều giá 1p. 2p. 3p. một hộp. — Thuốc làm massage (soa nắn). Tóc mọc, giám má, sẹo, lông mày mọc thêm, vết son trầm đen, gầy, béo, nở vú (tròn đẹp mãi) đều giá 2p. 3p. một hộp. — Nốt ruồi, hột cơm, răng trắng, nẻ da, hôi nách 0p.50, 1p. một hộp. Trị da dãn, nước nhỏ mắt đẹp sáng, đều giá 1p. 2p. một hộp. — Thuốc trẻ đẹp lại tươi da, xanh tóc (uống) 2p. 3p. một hộp. — Díp dao kéo Massosein 20p. mặt nạ cao xu. Máy uốn lông my 0p.90. Máy gạt bút chì. — Rất đủ đồ sửa sắc.

MỸ-VIÊN AMY

Fondée en 1933

HANOI — 26, PHỐ HÀNG THAN — HANOI

riêng của các cô) các cô cho thể là soàng. Không yêu hay là yêu tất cả như ở trong phim «sénérađe à trois» vậy!

Nào ta xem cái « triết lý ái-tình » của các cô có kết quả đến thế nào? Các cô có báo thù được cho những bạn gái khờ dại đã bị bọn đàn ông lừa dối hay không?

Các cô tự phụ quá, tự tin ở cái sắc đẹp của mình quá, ở cái mà các cô gọi là « bí quyết » riêng để làm cho người phải yêu quá đến nỗi các cô không ngờ rằng: bọn đàn ông mà các cô tưởng là nạn-nhân của các cô, chính họ đã làm cho các cô bị lồm đẫy. Một người con trai viết một bức thư tình cho một người con gái: còn sự gì dễ dàng hơn, nhất là đối với hạng thanh niên hay cười cợt như bây giờ. Phi một mảnh giấy, phi mười ngòi mực mà thôi, nào họ có mất gì thêm nữa.

Rồi họ còn có thể giả là đau-đớn, khổ sở, say mê để được các cô cho họ cái hân hạnh đi « phò tá ».

Họ là nạn nhân của các cô? Không phải. Trong một trò chơi ái-tình không bao giờ người đàn ông bị thiệt cả, kẻ bị thiệt bao giờ cũng là người đàn bà. Dầu các cô có giữ được tấm thân băng-tuyết nữa, nhưng tấm lòng các cô đã đem dùng rộng rãi trong cái trò chơi ái-tình ấy, cũng kém mất hương thơm trinh tít rồi.

Và các cô hẳn thấy đấy, vô số những chàng trai trẻ sau cái thời kỳ làm bạn trai của các cô, đã quay về thôn quê lấy cô con gái hiền lành của ông chánh, ông bá nào, hoặc ưng thuận ngay người vợ như mè mà cha mẹ đã kén cho. Đây là một sự mai mỉa hiển nhiên cho các cô, tỏ rằng dầu các cô bề ngoài tưởng được đàn ông yêu chiều nhưng ý thực họ không chuộng, họ chỉ coi các cô là bạn phiếm mà thôi. Lấy làm vợ, gây một

hạnh phúc vĩnh viễn, họ sợ là không được. Có những người nói thêm rằng: «Ồ lấy cô ấy thì phải là thằng chồng hiền như bụt, ngi ngốc không biết gì mới không đến nỗi chỉ ghen mà chết.»

Một người ý-trung-nhân còn có thể chịu cho người bạn gái mình cười nói với tất cả mọi người đàn ông. Nhưng một người chồng biết giữ phẩm giá cho mình và cho vợ không thể dung được những nụ cười không đoan-chính của người vợ. Nhưng các cô gái mới nói đây, không tưởng thế. Các cô hẹn nhau dầu có chồng, cũng phải giữ lấy tự-do của mình, như hồi còn con gái ở nhà với những cha mẹ hiền lành. Và có lẽ phải được tự-do hơn nữa. Lấy chồng quả thật đối với các cô này, không có vẻ « nghiêm trọng thiêng liêng », nó chỉ là sự thay đổi cái « vùng không khí » mà thôi. Cuộc đời các cô mở rộng thêm ra, các cô thêm rộng rãi. À thôi, có chồng rồi tha hồ may áo, tha hồ mà diện tối tân, không sợ các cụ ngấm ngáy nữa.

Khi lấy chồng, các cô đã đề ý rất nhiều đến sự « thật tế », chọn những chồng giàu, hay

lương nhiều. Sự « thật tế » ấy rất đáng khen ở những thiếu nữ biết rằng điều-kiện vật chất rất liên can đến hạnh phúc của vợ chồng, con cái sau này. Nhưng các cô gái mới của chúng ta đã kéo cái « điều kiện vật chất » ấy xuống một chỗ dè tiện: Chỉ cốt phụng sự cho sự khoái-lạc vật chất của các cô mà thôi. Chúng tôi giám bạo bút viết rằng nếu biết chồng không đủ tiền cung-phụng mình, các cô có thể nghĩ ngay đến sự « trông sang núi khác » hoặc nhểch người chồng thế này: « Cậu là một người đàn ông hèn, không đủ gây hạnh phúc cho vợ thì lấy vợ làm gì cho khổ người ta. » Làm cho các cô được hạnh phúc? Đây là mỗi một tuần lễ phải dẫn vợ đi coi chớp bóng ít ra là một lần, đi dancing mười tối, cuộc dạ hội nào cũng phải phải dẫn vợ đi. Chủ nhật đi chọn áo với vợ, mua phấn, mua son, mua cả những đồ hộp về nữa, để cho vợ có thể hãnh diện khoe với chị em: «Ồ nhà tôi quý tôi lắm, không muốn cho tôi nhọc một chút nào, anh ấy đi mua bán cả từng miếng ăn, miếng uống.»

Đừng mong đợi gì một tình cảm sâu-xa ở những người đàn-

bà ấy, cũng như đừng mong gì người đàn-bà ấy nói chuyện đến bếp núc, may mắn là các bà ấy chỉ sửa sang sấn sóc cái buồng salon của các thôi, nơi ấy các bà chẳng tiếp khách luôn ư. Gia-đình đối với họ không có nghĩa gì. Tình nghĩa vợ chồng: một cái sáo ngữ ở cái thuở xưa kia!

Họ là con bướm, họ là phượng hoa! Rất đời, đến khi có con cái thì mẹ con họ cũng biến nó ra thành phù phiếm. Có nóng sốt, họ vẫn có thể bình tĩnh đi đánh bài hay đi chầu được. Nhưng họ lại sẵn sàng đặc biệt đến vẻ ngoài của đàn con. Họ mượn những chị em « tablier » là trắng phau, mua những vải thượng hạ may quần áo đẹp cho con. Làm gì? Chỉ để phô trương, nể họ phô trương quần áo, nhểch sắc của họ thôi.

(còn nữa)

Đào-Pai-PHỤNG và Thụy-A

NHÀ ĐỒNG HỒ HAI CHUÔNG
Sáng lập từ 1907

H Ộ I
QUẢNG HƯNG-LONG

79, phố Hàng Bò — Hanoi
Giấy nói số 181

Chuyên bán các đồ sắt làm nhà
Bồn-lò, kê-môn, kềm,
đinh, giằng thép, hắc-in,
sông, cuốc, lưỡi, cào.

CHẾ TẠO
Sà-phòng 72% hiệu
«Đầu-ngựa» nước tẩy
uế, hiệu «Créylinol»
sơn hiệu «Cái Tàu»

Đại-lý độc quyền bán go ki-ô
đệt-lạ của nhà Bouvier ở Lyon

CHỮ MỚI! IN ĐẸP! GIÁ RẺ!

Bản-quán xin giới thiệu các ngài,
nhà in Trung-Bắc Tân Văn trước
ở phố hàng Bông số 61-63, nay
giới lại số 107, phố hàng Bưởi,
Hanoi. Chuyên in các sổ sách, giấy
má các nhà buôn, các báo-chí,
các sách học các tiểu-thuyết bằng
chữ Tây hay bằng chữ Quốc-ngữ.
Công việc làm rất nhanh chóng.
Bản-quán giới nhà mới vừa sửa
đổi các giá in không đâu rẻ bằng.
Mong các ngài ở gần xa垂
cố, bản quán rất lấy làm đa-tạ.

Các ngài muốn cần hỏi gì về
việc in xin viết thư cho ông:

PHAM HỮU KHÁNH
Chủ nhà in Trung-Bắc Tân Văn
Số 107, Phố hàng Bưởi, Hanoi

Tuần-báo ĐÀN-BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

THƯ' A BÀ

Ông Đốc-tơ khuyên :

Làm thế nào mà lấy được cái danh hay cái kim ở bụng trẻ con ra?

Thường thường các con nít hay nghịch ngợm, và thấy cái gì cũng cho vào mồm nuốt. Có khi vì thế mà xảy ra sự rất nguy. Như đứa trẻ nuốt cái danh ghim vào bụng chẳng hạn. Những lúc ấy, các bà mẹ hẳn khiếp sợ lắm.

Vậy các bà hãy nhận lấy thứ thuốc rất hay này. Không phải

là của ông lang nhảm nào đâu, đây là của Viện hàn lâm y-học ở bên Pháp đã thí nghiệm chắc chắn.

Hễ trẻ đã nuốt danh vào bụng rồi, thì cứ lấy cái măng tây (gọi là Asperges, vẫn bán ở chợ, nếu không phải mùa có măng tây, thì mua măng đóng hộp cũng được) mà cho nó ăn. Cứ cho nó ăn mãi tùy sức nó trong mấy ngày cũng được, bao giờ thấy nó đi ra cái danh ấy thì thôi. Nếu trẻ còn bé, chưa biết ăn, thì bóc vỏ măng đi, tẩm đường vào cho nó hút lấy nước.

Như thế, dù cái danh nhọn hay là vật gì sắc đến đâu cũng không đâm vào dạ dày hay là ruột nó được. Bởi vì măng tây có một chất, hễ vào trong dạ dày thì nó bao bọc lấy những thứ gì có ở trong đó, phủ kín như một làn vỏ thật dai, dù cái ghim nhọn cũng không còn thể nào đâm vào ruột được nữa.

Tại sao người ta phát minh ra cách chữa đó?

Nhờ có một việc rất tầm thường mà một người biết quan sát đã lợi dụng được. Một ông thầy thuốc nuôi con chó con. Nó rất thích ăn măng tây chấm với dấm.

Nhưng mỗi ngày ông đem nó đi ngoài, ông thấy nó khó đi lắm, phải mấy bận mới xong. Ông tò mò xem xét, thì nhận thấy phân nó lỏng nhão, có một chất dai bọc từng hòn. Nhờ đó ông mới nghĩ ra cách dùng chất măng tây để bọc lấy những vật gì lạ mà người ta nuốt vào bụng.

Giáo-sư Ombredanne đã lai cáo cho viện Hàn lâm y-học ở Pháp một việc làm chứng rõ ràng. Một đứa trẻ 6 tháng, nuốt phải mun vải có gài cái danh ghim mở. Mẹ nó đến tìm nhà ngoại khoa, chiếu điện thì thấy mun vải với cái danh ghim nằm ở giữa dạ dày nó. Sau thầy thuốc cho nó ăn măng tây; nó ăn hết 18 cái măng trong 4 ngày. Đến ngày thứ tư thì nó đi ra cả mun vải và cái danh ghim bao bọc trong một cái màng thật dai. Giáo sư đã đem cả tang vật ấy đến trình Hàn lâm viện.

HQC-NGUYỄN (Trang-Hòa)

NẾU CÁC NGÀI ĐAU KHỎ VÌ

DẠ GIẦY

Bệnh tật khó chịu thể nào cũng vậy : ăn tiêu nặng nề, tiêu khó và đau, bụng phình ra, chứng đau gân ở dạ dày, đau da trong dạ dày, ợ chua hôi, ợ nóng, nôn mửa, buồn nôn, v.v...

Nên dùng thuốc **"SPÉCIFIQUE SAINT-JEAN"**

Chỉ một hay hai lọ thì ngài sẽ thấy bệnh bớt ngay đau đớn đã lâu cũng vậy

Thuốc hiệu Georges OLLIVIER, 42, Boulevard Saint-Marcel, PARIS
Bán tại các hiệu bào chế tốt ở Đồng Dương

ST RAPHAËL

QUINQUINA

le grand vin de France!..

BLANC

&

ROUGE

VIỆC TRONG NHÀ

NHỮNG CHIẾC CHỤP ĐÈN

Ánh sáng nhất là ánh sáng điện trần, rất chói mắt và soi sáng gian phòng một cách « sống sượng trơ trơ ». Bởi thế người ta chế ra những chiếc chụp đèn, làm cho dịu bớt ánh chói lọi của chiếc đèn, hoặc để ngăn ánh sáng chỉ tỏa trong một khoảng ngồi làm việc mà thôi.

Bây giờ người ta liệt những chiếc chụp đèn vào hạng những thứ đồ dùng làm đẹp nhà cửa (objets d'embellissement) người ta không phải chỉ dùng những chiếc chụp đèn giản dị, thô kệch thường bằng giấy hay bằng vải

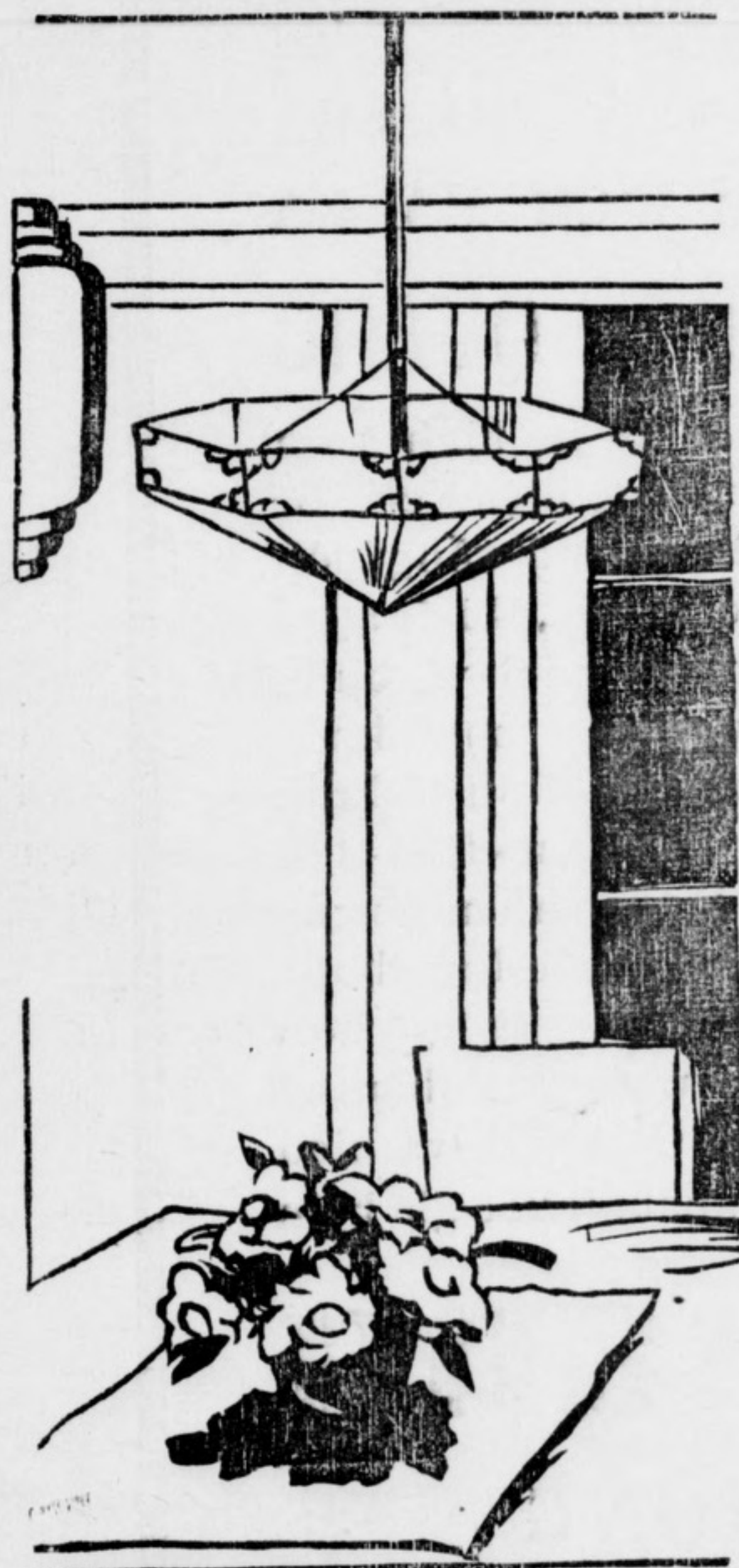

FIG. 1

như trước nữa. Người ta chế nó thành làm kiểu lạ và ứng dụng rất nhiều vật liệu: kính mờ, giấy

cứng, vải lụa, nhựa đã chế mỏng.

Các bà nội trợ bây giờ có ý ưa dùng những chụp đèn làm bằng kính mờ, bán ở những hiệu làm đồ thiếc hay thủy tinh. Tuy rằng cách làm chưa tinh vi, kiểu cách còn ít, nhưng với cái giá vừa phải của nó, nó có thể dùng được trong những nhà thường thường mà đồ đạc đã đóng theo lối mới. Và lại những mực thước thẳng ngay thành góc vuông vắn của nó rất hợp với lối kiến trúc ngang bằng sô ngay bây giờ.

Nhiều nhà, ngoài chiếc đèn ở giữa trần, còn mắc thêm đèn ở góc phòng, ở địa tường (appliques). Đã có sẵn những chụp đèn cũng bằng kính mờ để gắn lên những đèn appliques ấy. Khi muốn thấp rục rờ một gian buồng người ta không phải bắt buộc dùng chiếc bóng nhiều nến để chỉ vắn có một ngọn đèn độc nhất giữa trần nhà. Như thế ánh điện mạnh quá làm chói mắt khách khứa. Người ta dùng những bóng vừa nển thấp tất cả những đèn appliques làm gian phòng vắn rục rờ trong ánh điện dịu dịu (Fig. 1). Những đèn appliques ấy rất đặc dụng trong những buồng ăn. Ở xứ ta lắm muỗi, lắm nhặng con sâu bọ có cánh, vào mùa nực cứ nhè trong nhà có ánh sáng mà vào, bay lượn từng đàn, xung quanh chiếc đèn. Trong bữa cơm tối, nếu ta cứ thấp chiếc đèn giữa trần nhà rủ xuống chính bàn ăn, thì không khỏi cơm canh của ta bị những con muỗi rơi xuống. Lúc bấy giờ nếu nhà có đèn góc, ta tắt ngay ngọn đèn giữa bàn ăn, chỉ để những

đèn appliques, muỗi, sâu sẽ cuốn cả lại chỗ sáng ở góc phòng. Nơi bàn ăn, ta được ăn uống ngon lành, không lo muỗi sâu rơi xuống thức ăn.

Một chiếc đèn đứng kiểu tối tân (hình 2) trụ bằng gỗ hay bằng kền, chụp bằng kính mờ hay giấy cứng, để ở đầu divan, hay trên chiếc ghế bành rất đặc dụng trong những lúc nhà không có khách chỉ có ông bà muốn đọc sách, hoặc thêu thùa. Lúc ấy chỉ thấp một chiếc đèn đứng ấy lên, vùng ánh sáng thu lại trong chỗ ông bà nằm đọc sách hay bà ngồi thêu, cho gian phòng một vẻ ấm cúng, một ánh sáng [hần tiên mà người ta thường tả trong] tiểu thuyết, cái ánh sáng

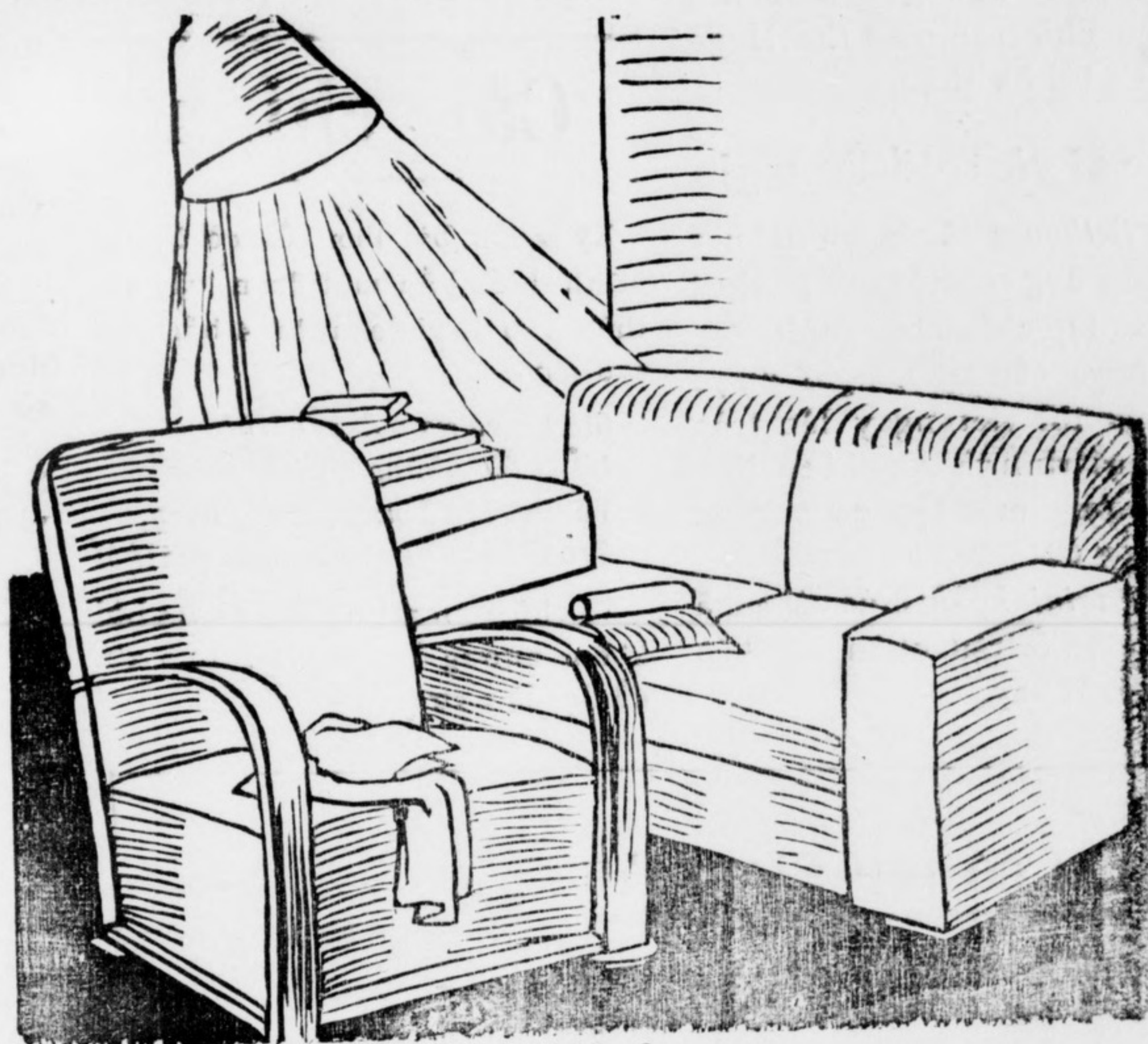

FIG. 2

của lò lửa xưa, chụp chôn hình dáng những người thân yêu, bên lò lửa, kể về chuyện hàn huyên.

Lối thấp điện và dùng chụp đèn bây giờ không phải chỉ thu vào mấy cái công dụng vừa kể. Người ta còn sáng chế những chụp đèn tối tân để làm cho ánh sáng thêm huyền ảo (jeux de lumière). Những chụp đèn không còn cái hình thức vượng viú nữa. Ấy là những ống thủy tinh mờ gắn bên ngoài những bóng điện giải, đẹp, mắc khắp trên trần nhà, địa tường, dọc tường. Ánh sáng lan ngược lên trên trần nhà rồi rủ xuống gian phòng làm cho ta có ảo tưởng đây là một thứ ánh sáng thiên nhiên tự trời ánh xuống.

Lối thấp ấy còn dùng để làm nổi một bức ảnh mỹ thuật, những nét sơn vẽ trên tường, làm linh động một pho tượng quý giá, làm cho gian phòng có vẻ như cao, rộng minh mang (illusion de l'espace). Những bóng điện những dây điện khi đó sẽ đặt ngấm như lối mắc điện mới bây giờ, gian phòng của ta không còn phải xấu vì những dây điện mắc chi chít trên tường.

Tuy cái khuynh hướng của nhiều nhà bây giờ thiên về lối thấp điện, trong những chụp đèn bằng thủy tinh tối tân nhưng những bà khéo tay dùng vội thất vọng. Những chụp đèn bằng tay của các bà, tỉ mỉ làm

ra bằng những mảnh lụa mỏng vẫn là vật quý giá và vẫn có thể chiếm được một chỗ trong phòng salon. Nó tỏ cái khéo léo của chủ nhân trong nhà, cái ân cần của chủ nhân với khách, muốn ngoài những đồ đạc quý giá trưng cho con mắt khách, lại còn có một món đồ do bàn tay của mình chế ra.

Nhưng muốn cho chiếc chụp đèn ấy đặc biệt thì phải nghĩ lấy những kiểu mỹ thuật. Vải miếng lụa mỏng, vải sợi giấy thép bà có thể làm ra những chụp đèn khiến mọi người phải cảm phục cái khéo tay, cái khiếu mỹ thuật của bà.

DUYÊN-HÀ

NHỮNG TẬT CỦA CÁC DANH NHÂN

(Tiếp theo trang 7)

Ít to khỏe, màu sanh kẻ ô ngang. Lúc ông viết tới đoạn Bô-Tổ ết thì ông khóc mất nửa ngày. Ông Chateaubriand tác-giả cuốn tala et René lúc làm sách cứ đi lại lại như một anh điên ở phòng. Thi-sĩ Lord Byron nếu không o mần mê chiếc khay áo thì ông tìm được vần thơ. Văn-sĩ Victor Hugo lúc viết phải ng, rồi viết được tờ giấy nào i vút ngay xuống đất. Có khi a một chữ trong câu thơ, Hugo dùng tới ba tháng.

học-sĩ và triết-học-gia

Ông Bethoven lúc soạn bài hát o giờ cũng có một đồng nhứt nh và tạp chí cũ bên cạnh. Ông a được câu nào, nghĩ được u nào thì viết ngay lên trên ynhựt trình và tạp-chí cũ. Nếu cho ông một tập giấy trắng ông « cụt hứng » ngay. Ông Paginini phải múa cái « mã » ba lần ở trên không thì kéoolon mới hay.

Ông Gluck không soạn nổi bài hát nếu không khiêng piano ra giữa sân.

Ông Bergson chẳng bao giờ nghĩ được triết lý nếu trong túi ông không có chút hạt giống để vừa đi vừa rắc.

Ông Descartes rất sợ ánh sáng mặt trời, ông thường đóng kín mít các cửa, rồi ngồi thắp nến viết.

Ông Nietzsche phải say như Lý-thái-Bạch mới cầm nổi cây viết.

Nói tóm lại, chẳng hiểu chị em đã biết những tật ấy của các bậc danh nhân, chị em có còn muốn một người cha, người chồng, người con như thế không?

CÔ TRINH
(lược dịch)

Cải chính

Kỳ trước bài thơ của cô Ngọc-Minh thiếu hẳn một đoạn, vậy xin thêm vào dưới đoạn thứ 4, bốn câu sau này:

*Gió lạc ra xa mãi góc trời,
Để đi tìm những nét thơ rơi.
Vô tình ai đã vương trog vắng,
Trong những linh hồn lạnh quá thời*

Và chữ « nương » trong câu: « Lời không nương ở những bờ tre » xin đổi lại là « vương. »

THỜI SỰ VẮN TẮT

ĐỨC. — Ông Hitler đã trả lời tổng-thống Roseveelt. Bao nhiêu những đề-nghị của ông Roseveelt điều bị bác hết. Hitler bảo Mỹ không có quyền gì lôi thôi với thời cục Âu-Châu. Hơn nữa, Hitler đã lên tiếng đòi thuộc-địa của Anh và nói chính Đức bị phe Dân-chủ uy hiếp. Vì bài diễn-văn đó nên người ta hết sức lo sợ chiến-tranh sẽ xảy đến nơi.

TÀU. — Cánh-phủ Trùng-Khánh đã nói cho chánh-phủ Pháp biết việc phi-cơ Nhựt bay qua biên-giới Bắc-Kỳ để ném bom ở Mông-Tự là một việc sai phép, và yêu cầu chánh-phủ Pháp đừng để những việc như thế xảy ra nữa.

PHÁP. — Nội-các Daladier lại mới cho ra đời thêm một mớ sắc luật-lệnh. Đại khái có ý tăng sức làm việc của quốc-gia và muốn cho ngân-sách thêm rồi rào.

NHỰT. Quân Nhựt hồi này thua luôn. Nghe đâu quân Tàu đã lấy lại được Quảng-châu. Nhựt tuyên bố sẽ dĩ lui quân như vậy là vì một kế-hoạch khác. Nhưng xét ra thì có lẽ Nhựt phải rút lực lượng của mình về bót để kịp đối phó với những

hạm đội Mỹ hiện đương đóng ở Thái-bình-Dương.

MỸ. — Muốn cho lời nói của mình có giá trị, và muốn cho Đức biết mình sắp sẵn đủ cả để can phê phát xít nên tổng thống Roseveelt đã cho lệnh đem toàn lực lượng thủy quân sang Thái-bình-Dương. Làm thế Mỹ có ý bảo cho Đức, Ý biết rằng nếu xảy ra chiến tranh thì đội thủy-quân Anh, Pháp cũng đủ chống với Đức, Ý ở Đại-tây-Dương. Còn Nhựt, bạn của Đức — Ý nếu lôi thôi, thì đã có Mỹ.

ANH. — Có tin chắc chắn Anh đã thi hành luật cưỡng bách tòng quân. Luật này thi hành thì nước Anh thêm được 30.000 người nữa ở dưới cờ. Đạo luật này chỉ thi hành riêng cho bộ lực quân.

BA LAN. — Ba-Lan muốn ngả về Đức, vì tin Đức hơn là tin phe Dân-chủ.

NGA. — Nga đã đồng lòng cùng Anh Pháp về hết các vấn đề binh-bị. Bộ tham mưu của ba nước sắp có cuộc hội-kiến.

HÒA-LAN. — Hòa-Lan cũng đương lo việc phòng thủ rất gấp. Nếu có sự thì Hòa-Lan sẽ theo kế cũ, là phá phẳng các đê, để nước bề tràn vào.

LẠI CÓ DỊP LÀM GIÀU
MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP
MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

RIÊNG CÁC BÀ CÁC CÔ

Tôi ở nơi thôn-quê !!

Tôi có môn thuốc lá nam chữa Sản-hậu và môn thuốc chữa xấu máu kinh-nguyệt không đều rất hay, giá bán: Sản-hậu 1p.40, Xấu máu 1p.10. Còn tiền cước thì tính sau. Ai mua thuốc thì trả cho tôi tiền trước, tiền mandat thì để: Madame Hoàng-thị-Kính ở làng Đại-dồng, huyện Thạch-bất, Sontay

CẢ TRĂM THỨ BỆNH CỦA TRẺ CON ĐỀU BỒI CHỨNG CAM-TÍCH MÀ RA CAM-TÍCH-TÁN ĐẠI-QUANG

là thứ thuốc để trị bệnh cam tích rất nên công hiệu, các bà nuôi trẻ nên cho nó uống luôn thứ thuốc cam này, thì đứa trẻ sẽ được quạnh năm vô bệnh, hay ăn chóng nhớn, mạnh khỏe vui chơi trong gia đình sẽ được vui vẻ đầm ấm. Cam-tích-tán Đại-quang là thần hộ mệnh của trẻ con. Tất cả các thứ thuốc

cam, chỉ có Cam-tích-tán Đại-Quang là hay hơn hết. Mỗi gói giá 0\$10. Các bà có mua, xin nhận kỹ mỗi gói thuốc đều có chữ « ĐAI-QUANG » và hiệu CON BUỒM thì mới khỏi mua nhầm thuốc giả hiệu

Đai - Quang

DƯỢC - PHÒNG

Số nhà 23, Phố Hàng - Ngang — Hanoi

Có ô-tô đi bán chiều hàng và có đại-lý khắp các nơi

MỘT LĨNH HỒN

VII

CHUYỆN GIẢI của THU THU

Thấy Di có dáng buồn, Vân làm bộ vui vẻ bảo Di : Tối hôm qua em biết anh có đi qua nhà em. Di ngạc nhiên : Sao em biết ? Vân cười : em chỉ thấy một cái bóng thoáng qua em tin chắc là anh, lòng em bảo thế.

Di xiết chặt những ngón tay nhỏ nhắn của Vân, chàng hiểu chỉ có tấm chân-tình mới có thể làm cho cách cảm được thế.

Chàng vùng hỏi Vân : Má em đâu ?

—À bữa qua nhà có tiệc, má em thức khuya nên bây giờ còn ngủ.

Nói đến bữa tiệc, Vân chợt nhớ đến tất cả những cử chỉ suồng sã đáng nghi của khách và những nỗi lo ngại của mình, Vân toan nói cả với Di nhưng vì một ý gì kín đáo, Vân lại thôi.

Di lại hỏi : Không biết anh đến thế này, má em có bằng lòng không ?

— Sao lại không. Chính má em hôm ở ga chả bảo anh lại là gì. Má em chiều em lắm.

Di mỉm cười nói nhỏ : Thế em đã nói chuyện gì về chúng ta với má em chưa.

Vân đặt ngón tay lên môi Di khẽ sụt : Chưa ! Rồi em nói, má không mắng đâu.

Anh rằng đã tấp cả vào hai người, Vân giắt Di đi nhón gót vào trong nhà để khỏi làm mất giấc ngủ của mẹ. Nàng kéo ghế ngồi trước chiếc đàn, thầm thì trò chuyện với Di. Ngừng nhìn đồng-hồ đã 9 giờ, Vân bảo : Đề em đánh một bản đàn thức má em dậy nhé.

Vân mở nắp đàn, đánh một bài thật vui vẻ nhầy nhớt như tấm lòng hoan hỉ của nàng lúc bấy giờ. Di đứng lên, đến bên nàng lắng nghe. Đang lúc Di sắp cúi xuống nhẹ hôn trên mái tóc của Vân thì cửa phòng sịch mở. Vân ngừng tay đàn, Di giắt mình, đứng thẳng người

lên cúi chào, Bảy Thanh trong bộ kimono sặc sỡ bước vào.

Vân reo lên : Má giầy bao giờ thế.

— Má giầy hồi nãy kia. Thấy hai người đang nói chuyện ngoài vườn má không muốn gọi, Vân đàn nữa đi. Còn cậu ngồi chơi. Tôi xin phép đi thay áo một lát. Bảy Thanh ra khỏi phòng, Vân nhìn Di bảo : Anh xem má em có dễ dãi không ?

Di không đáp. Mặt chàng vụt lộ vẻ nghiêm nghị. Trong giây phút chàng nhận được hết vẻ lộng lẫy sa hoa của cách chưng dọn trong nhà Vân, một mối nghi ngờ chợt hiện trong óc : một người đàn bà góa trẻ làm gì lại ở cái nhà sang trọng quá như thế này.

Chiếc áo kimono sặc sỡ Bảy Thanh mặc, tăng thêm mối nghi ngờ ấy. Chàng tự nhủ : Ăn mặc trai lơ quá nhỉ. Di đang suy nghĩ thì Bảy Thanh lại trở vào.

Lần này Thanh trang điểm kỹ càng, phấn son lộng lẫy, chiếc áo màu xanh non mặc sát vào người in rõ tấm thân tròn. Thật là trái ngược hẳn với Vân đậm bạc trong chiếc áo lụa trắng, mặt vẫn để mộc mạc không một chút phấn son. Nhìn Thanh và Vân, Di không tưởng được đây là hai mẹ con, Thanh trang điểm trông càng trẻ ra, Di muốn tin đây là hai chị em thì phải hơn.

Chuyện trò phiếm một lát, Di cáo thoái xin về.

Vân hỏi : Từ giờ thì anh ở luôn Hà Nội chứ.

— Anh tính ở đây ít bữa để bàn bạc xong câu chuyện mở nhà in rồi anh còn phải về Nam ít lâu nữa.

Bảy Thanh nói xen : Nghe Vân bảo cậu đã đỗ cử nhân luật rồi sao cậu không xuất chinh mà lại làm nghề nhà in.

Rồi cười tiếp luôn : Hay cậu

không có quan thầy. Nếu cậu muốn xuất-chinh tôi sẽ giúp cậu không tốn đồng xu nào đâu. Chỉ vài tháng cậu được đi tri huyện ngay.

Di đáp : thưa bà, con không thích làm quan, bó buộc khổ lắm. Con muốn doanh-thương tự do hơn.

— Các cậu tây học bây giờ cậu nào cũng nói thế. nhưng cậu xem ở đời chỉ tiền hơn cả, mà nghề làm quan lắm tiền lắm...

Di cầm mũ từ biệt và hẹn cứ mỗi buổi sáng còn ở Hà Nội thì lại thăm Vân một lần.

Ra đến đường, Di băn-khoăn tự hỏi không biết mẹ Vân là người thế nào mà tự khoe là lắm thần thế ? Chàng hát hăm : Một người đàn bà góa trẻ, đẹp chắc đâu đã. Nhưng miễn Vân của mình vẫn trong trắng thì thôi.

Tối hôm ấy, nhà Vân có Phủ Tịch đến chơi. Vân không thấy mẹ gọi mình xuống chào. Khuya lắm, nàng mới thấy Phủ Tịch ra về và đang thiu thiu ngủ thì Thanh bước vào, nàng vội ngồi dậy đón mẹ.

Bảy Thanh âu yếm soa đầu Vân : Con chưa ngủ à. Má cho con cái này nhé.

Thanh đeo vào cổ tay Vân chiếc vòng vàng nam saphir. Vân giắt mình, rằng ngờ là chiếc vòng đã thấy đêm trước trong chiếc hộp nhung của mẹ và có chữ đề tặng A sa belle B T. Nhưng nhìn kỹ thì không phải, Vân yên lòng, ngần ngừ hỏi : Má mua cho con đây à ?

Thanh đáp lơ là : Ừ ! Thôi ngủ đi.

Rồi Thanh bước ra ngay. Vân tháo chiếc vòng ra để đầu giường lòng bỗng mang máng lo sợ. Nàng linh cảm rằng mẹ đã nói dối, chiếc vòng này không phải của mẹ mua cho. Vậy thì ai ? Vừa rồi có Phủ Tịch lại chơi. Hay là của Phủ Tịch cho Vân. Nhưng cho để làm gì ? Vân bật cười, tự cho mình là nghĩ lẫn thào... Nàng yên lòng nằm xuống giường bình tĩnh ngủ.

Sáng hôm sau Vân giầy, quen lệ thường xuống ngay vườn thăm hoa và chỗ mẹ ăn điểm tâm. Nhưng khác với mọi ngày, sáng nay Bảy Thanh chưa giầy, mà Vân đã thấy người bồi gọi vào ăn sáng, Vân ngạc nhiên : Thế má tôi đâu ? (Còn nữa)

GIA - CHÁNH

(Tiếp theo trang 3)

thân thể. Món ăn so với ngày nay không được nhiều thức lắm.

Theo phương-pháp mới hiện thời, thân thể người ta cần phải tầm bổ đủ các thức đồ ăn khác nhau trong một tuần lễ, như rau, khoai, đậu, sữa, trứng, thịt, cá tươi v. v. . .

Mỗi người cần phải ăn bao nhiêu trong một ngày, nhất là ăn được nhiều hoa quả và rau sống.

Thức ăn cho trẻ con, cũng là một vấn-đề nên chú ý. Đứa trẻ biết ăn, phải cần ăn những thức ăn dễ tiêu cho hợp với tỷ vị non yếu; không phải thứ gì cũng cho ăn được, người mẹ nếu không để ý, thường có những đứa con gây còm, hay đau ốm, yếu đuối chẳng hạn. Người lớn lúc khỏe mạnh cũng không nên bắt dạ dày làm việc nhiều quá. Ăn uống bao giờ cũng nên giữ cho có giới hạn. Những món ăn lâu tiêu, có nhiều mỡ, không nên ăn vào bữa chiều, là lúc ăn xong không làm việc gì mấy.

Nhiều bạn gái mới ở riêng, đứng trước sự bếp núc, tưởng là một vấn-đề khó khăn lắm. Tôi xin vì các bạn mỗi tuần hiến các bạn ít thức ăn và những phương pháp nấu nướng thuận tiện. Thỉnh thoảng các bạn làm vài món ăn lạ miệng. Một vài món bánh thơm ngon, chờ khi ăn cơm xong, đem ra cho người thân yêu của các bạn thưởng-thức, khen ngợi một cách bất ngờ. Các bạn chắc sung sướng lắm. Vì đàn-bà chúng ta bao giờ chẳng có một triết-lý tối cao là làm cho những người chung quanh mình có hạnh phúc.

Bốn cách nấu

Phương - pháp nấu nướng có bốn cách, các bạn trước hết nên biết qua, và biết sự dùng lửa, khi nào nên dùng lửa to, lúc nào phải dùng lửa ít. Cách đốt lửa có ảnh-hưởng rất nhiều cho sự nấu nướng. Bao giờ người bếp giỏi cũng phải biết cách để lửa trong bốn cách nấu như: nấu canh, nấu súp, quay, rán, hầm v. v. . .

NẤU. — Nấu canh là cốt lấy nước ngọt của thịt. Phải làm cho miếng thịt tiết hết nước máu ở trong thịt ra thì nước canh mới ngon ngọt được. Nên cho thịt vào nước lạnh trước, sẽ bắc lên bếp đun sau. Chắt lạnh sẽ làm cho miếng thịt dãn ra, nước ngọt vì thế tiết ra được hết. Muốn cho nước canh trong, không bao giờ nên đặt nắp trước khi chưa sôi. Phải mở nắp, cho sôi già vài dạo, hớt hết bọt lúc ấy sẽ cho rau, cà, khoai, mướp tùy ý. Canh nấu với tôm cá, không thể theo cách trên được, mặc dầu cách trên vẫn ngon hơn. Nhưng tôm cá thuộc về loài tanh và thịt nó hay mủn. Phải cho vào nước đang sôi cho nó se thịt lại. Miếng cá đem ra ăn vẫn ngon, nhưng nước cauh sẽ nhạt. Lửa nấu canh nên để vừa vừa, to quá sẽ trào, nhỏ quá không đủ chín.

QUAY. — Thịt quay trái với thịt nấu, là cốt giữ tất cả nước ngọt ở trong miếng thịt, khi ăn miếng thịt sẽ mềm, không giai, không bị khô đét lại. Nhà nào không có lò quay, cũng nên có một cái nồi gang hay chảo gang cũng được. Trước khi cho thịt vào, phải đặt chảo hay nồi không lên bếp lửa hồng ít nhất là mười phút. Nung chảo thật nóng. Sức nóng sẽ làm co miếng thịt lại, và sẽ rút hết nước ngọt vào trong miếng thịt. Khi chảo thật nóng sẽ cho vào chảo một ít mỡ vừa đủ tráng chảo thôi, lúc mỡ lên khỏi hãy cho con gà, hay miếng thịt định quay vào chảo, lấy đũa đảo đi, đảo lại luôn, cho miếng thịt thật vàng. (Lúc đảo nên cho to lửa) Khi thịt vàng đều, rút hết lửa đi, chỉ để than và đậy vung cho thật kín, để cho hơi nước trên nắp vung nhỏ xuống miếng thịt luôn luôn. Thỉnh thoảng mở nắp vung, lấy thìa dội nước sốt lên trên miếng thịt. Miếng thịt sẽ ẩm ỷ mềm trong chảo đầy hơi nóng.

Nên để ý: Khi quay cho lửa to, cốt làm cho thịt vàng và giữ nước ngọt ở trong thịt. Thịt vàng rồi, rút hết lửa. Làm cho thịt chín và mềm dần. Miếng thịt to hay gà già nên cho thêm vài thìa nước dùng hoặc nước lã vào chảo, nhớ dội luôn luôn và đun rất nhỏ lửa.

(còn nữa)
V. Đ.

Ngày giỗ đầu Thân-Mẫu

Một năm chẵn mẹ ôi! xa bóng mẹ,
Lòng con như băng lạnh dưới trời sương.
Thấy chi đầu, qua những ngày buồn tẻ
Trong gia-đình lạnh nhạt khói yêu-đương.

Con muốn giết sầu thương bằng quên lãng,
Nhưng than ôi! ngày thăm vẫn không mờ!
Một năm chẵn, con sống trong âm đạm
Và lang thang tìm hạnh phúc trong mơ!

Nhưng than ôi! cõi đời không có mẹ,
Còn mong chi thấy hạnh phúc êm đềm!
Cuộc đời con là cánh đồng quạnh quẽ,
Và âm thầm như tiếng gió trong đêm.

Giải khăn sô, con thắt ngang mái tóc,
Ôi, mẹ ôi! đã vừa chẵn một năm.
Soi đến gương con không dừng than khóc
Vì khăn kia lại gợi nỗi đau lòng!

Con nhìn thấy trong mảnh sương thấp thoáng,
Đã mờ mờ buông rủ chiếc màn tang.
Và trong ấy rõ in hình dáng
Của mẹ yêu, yên lặng đứng sau màn!

Gió đông đã nhóm ca lời thăm thiết
Qua lệ mờ con nhìn lá vàng rơi,
Những lá ấy đang đem ngày vĩnh quyết,
Ôi, mẹ ôi! v. v. chẵn một năm rồi.

NGỌC-MINH (Sông Thương)

ĐI ĐẠI TIỆN LÔNG - ĐAU DA RUỘT - MỤN NGŨA

Ác giữ thế nào cũng vậy, chữa khỏi ngay bằng thuốc

DEXOLACTINE

Thuốc ép bằng men trong sữa riêng

có thể làm ra các chất bổ ở sữa rất cần cho ruột làm việc được đều thường. Thuốc ép DEXOLACTINE, thuốc kiến hiệu rất chóng, và lại không nguy hiểm, vừa tốt cho bé con, trẻ, người nhón.

Phòng chế thuốc DEXO, 7, Rue de la République, PUTEAUX (Seine)
Bán tại: Saigon, L. SARREAU, Pharmacie Normale, 119, 123, Rue Catinat
và Cần thơ: bảo chế Kương Bình Tinh và các hiệu bào chế tốt

行 銀

國 中

BANK OF CHINA

(Constitué par charte Spéciale du gouvernement Chinois)
Société Anonyme — Capital versé C. N. 40.000.000

AGENCE DE HAIPHONG

—:— Téléphone 259 —:—
Adresse Télégramme: CENTROBANK
N° 72 PAUL BERT — HAIPHONG

SUCCURSALES & AGENCES

chine: Dans toutes les villes importantes
outre-mer: Londres, New-York,
Osaka, Singapour, Batavia, Rangoon,
N° 45 PAUL BERT — HANOI

CORRESPONDANTS DANS TOUTES LES PARTIES DU MONDE
Toutes opérations de Banque et de Bourse Vente et achat des dollars Chinois
Tranferts & Remises dans toutes les parties de la Chine

Pin « CON RÔNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC
THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN
BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

—:— Bán tại: —:—
TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie
—:— HAIPHONG —:—

OVERSEA SERVICE CORPORATION

HAIPHONG — 49, Henri Rivière — HAIPHONG

Téléphone N° 127

Điện - tín: OVERCORP

HEAD OFFICE

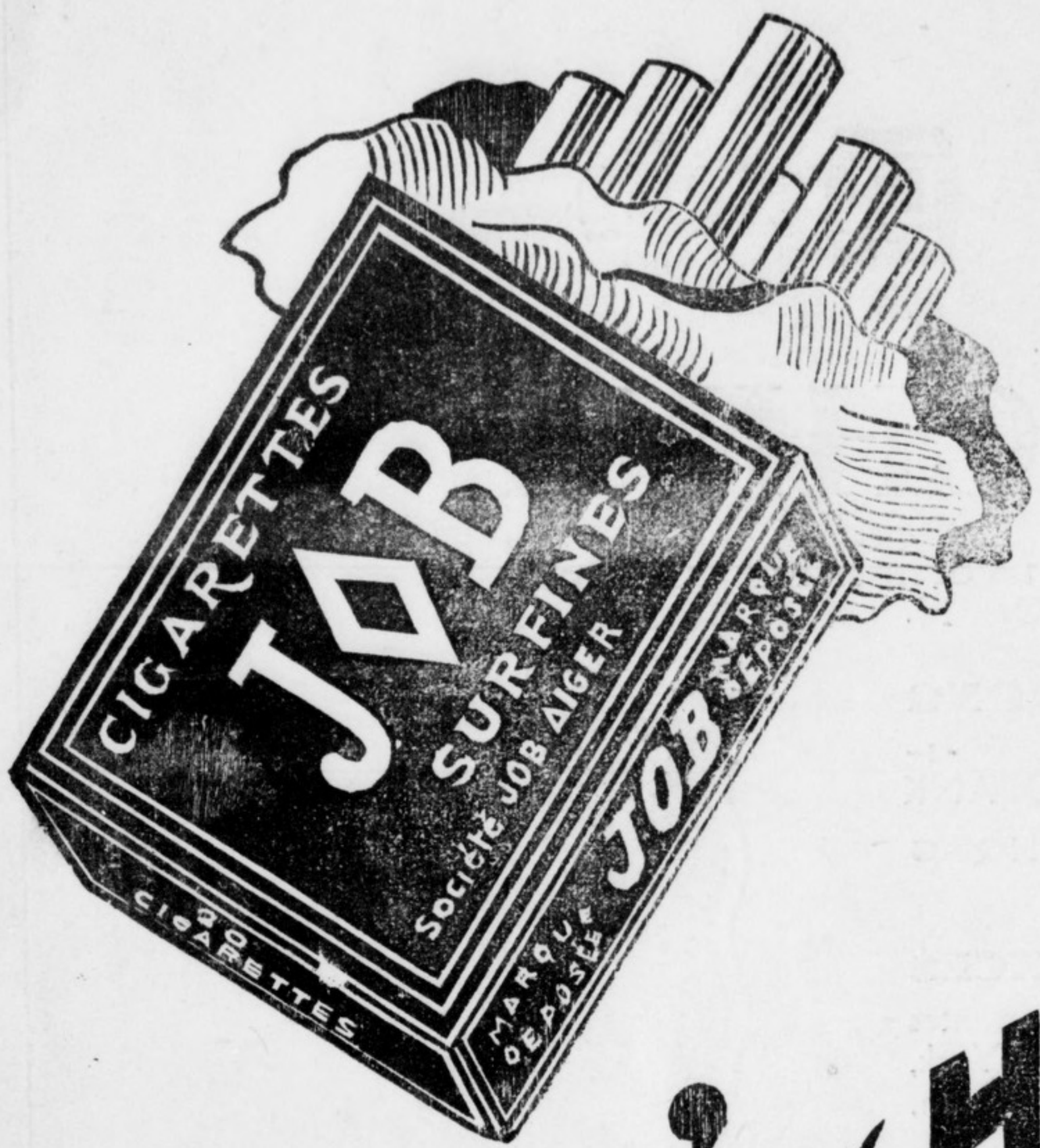
28 LEE YEEN ST EAST — HONGKONG

Téléphone N° 24560

Điện-tín: «OSERVICE» HONGKONG
4234 Hongkong

(HI-NGÁNH:

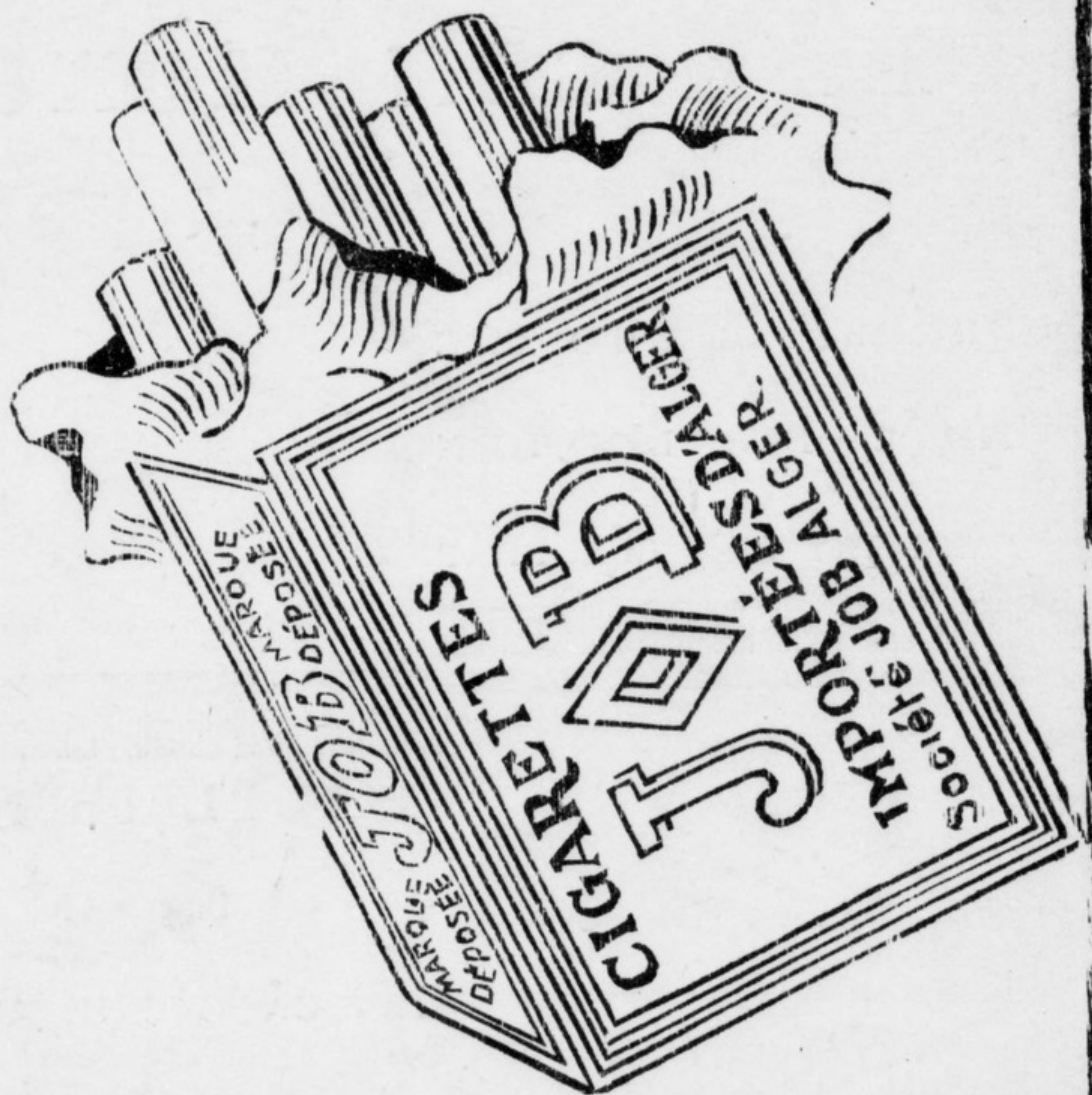
QUẢNG CHÂU VĂN - HANOI - ĐIỆN ĐIỆN - THƯỢNG HẢI -
QUẢNG ĐÔNG - NGÔ CHÂU - VĂN NAM PHỦ - TRUNG KHÁNH

gói đỏ (HAVANE)
gói xanh

\$ 0.12

\$ 0.06

TUYÈN BUÔN TẠI
XỨ AN - DÊ - RI